

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Jaroslava Škopka a soudců JUDr. Veroniky Burianové a Mgr. Jana Šmakala ve věci

navrhovatele:

D. B.

zastoupen Mgr. Lukášem Hegnerem, advokátem
sídlem Jiráskovo náměstí 816/4, 326 00 Plzeň

proti

odpůrkyni:

obec Kyšice

sídlem Horní Náves 136, 330 01 Kyšice
zastoupena Mgr. Vojtěchem Metelkou, advokátem
sídlem Martinská 608/8, 301 00 Plzeň

za účasti

osob zúčastněných
na řízení:

- 1) **ČEPS, a.s.**, IČ 25702556
sídlem Elektrárenská 774/2, 101 52 Praha
- 2) **SITULI, a.s.**, IČ 25605500
sídlem Pod dálnicí 469/12, 140 00 Praha
zastoupena Mgr. Markétou Pravdovou, advokátkou
sídlem Na příkopě 859/22, 110 00 Praha
- 3) **M. S.**
- 4) **D. B.**

o návrhu na zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu obce Kyšice vydaného dne 15. 4. 2020

takto:

- I. Návrh na zrušení územního plánu obce Kyšice, vydaného zastupitelstvem obce Kyšice formou opatření obecné povahy usnesením č. 17/2/2020 ze dne 15. 4. 2020, který nabyl účinnosti dne 1. 5. 2020, se v jeho celém rozsahu zamítá.
- II. Navrhovatel je povinen zaplatit odpůrkyni náhradu nákladů řízení ve výši 12 342 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku k rukám právního zástupce odpůrkyně Mgr. Vojtěcha Metelky, advokáta.
- III. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- IV. Osoba zúčastněná na řízení ad 2) nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- V. Osoba zúčastněná na řízení ad 3) nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- VI. Osoba zúčastněná na řízení ad 4) nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené opatření obecné povahy

1. Navrhovatel se svým návrhem ze dne 26. 4. 2021 domáhal zrušení opatření obecné povahy – Územního plánu Kyšice vydaného dne 15. 4. 2020 (dále jen „*územní plán*“), a to v jeho celém rozsahu, eventuálně v rozsahu, v němž byly pozemky parc. č. X., X., X., X., X., X., X., X., vše v k. ú. K. u P. (dále také jako „*pozemky I*“), vymezeny jako nezastavitelné, a v rozsahu v němž byly na pozemku parc. č. X. v k. ú. K. u P. (dále také jako „*pozemek II*“) vymezeny plochy dopravní infrastruktury D01 a koridor technické infrastruktury T02, a na pozemcích parc. č. X., X. a X., vše v k. ú. K. u P. (dále také jako „*pozemky III*“) vymezeny koridor dopravní infrastruktury VR1 a plochy dopravní infrastruktury D05, jakož i v rozsahu, v němž byly na těchto pozemcích vymezeny veřejně prospěšné stavby odpovídající těmto koridorům.

II.

Návrh

2. Existenci své aktivní legitimace navrhovatel odůvodnil tím, že je podílovým spoluvlastníkem pozemků X., X. a X., které jsou dotčeny napadeným územním plánem. Pozemky X. byly územním plánem částečně určeny k zastavění a částečně vymezeny jako nezastavitelné, ačkoliv dle mínění navrhovatele tyto tvořily jeden funkční celek. Na pozemku X. byl vymezen koridor dopravní a technické infrastruktury, který byl zároveň určen jako veřejně prospěšná stavba, z čehož vyplývalo omezení navrhovatelova vlastnického práva. Na pozemcích X. byl částečně vymezen koridor železniční dopravy, který byl rovněž určen jako veřejně prospěšná stavba. Pozemky X. byly územním plánem vymezeny jako plochy nezastavitelné, ačkoliv ze severní části přiléhají k plochám výroby a skladování a z východu k plochám rekreace. Odpůrkyně dle navrhovatele přezkoumatelně nevysvětlila, proč zařadila

některé pozemky do nezastavitelných ploch a proč některé pozemky zatížila koridory a břemena veřejně prospěšných staveb. Navrhovatel proti územnímu plánu již v procesu jeho zpracování a schvalování uplatňoval námitky ve smyslu ust. § 52 odst. 2 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), které však byly odpůrkyní zamítnuty.

3. Navrhovatel v prvním okruhu návrhových bodů uvedl, že došlo k porušení zákonného postupu při vydání územního plánu. Navrhovatel žije trvale ve Spolkové republice Německo. Dne 6. 4. 2020 vydala vláda ČR usnesení č. 387 o přijetí krizového opatření, kterým byl v důsledku pandemie onemocnění COVID-19 omezen vstup na území ČR tak, že s účinností od 14. 4. 2020 musela každá osoba vstupující na území ČR bezprostředně po vstupu na území toto nahlásit a současně jí byla krajskou hygienickou stanicí nařízena karanténa v délce 14 dnů. Navrhovateli tak byla v důsledku zmíněného opatření upřena možnost účastnit se jednání zastupitelstva odpůrkyně, kde se rozhodovalo o přijetí územního plánu. Zasedání zastupitelstva obce však dle navrhovatele musí být ve smyslu ust. § 93 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o obcích*“), veřejné. Pokud bylo části veřejnosti znemožněno účastnit se zasedání zastupitelstva, měla odpůrkyně zachovat možnost veřejnosti uplatňovat její práva. Odpůrkyně však takovým způsobem nepostupovala. Dle navrhovatele ani nebyl dán důvod pro kvapné schválení územního plánu v době nouzového stavu, když jeho pořízení bylo schváleno již dne 10. 12. 2014. Již z tohoto důvodu tak bylo dle navrhovatele na místě územní plán jako celek zrušit.
4. V druhém okruhu návrhových bodů navrhovatel namítal podstatné zásahy do svého vlastnického práva k pozemkům dotčeným územním plánem, když mu odpůrkyně umožnila tyto využívat zásadně jen k zemědělské činnosti, přičemž tento způsob využití omezila vymezením zcela neodůvodněných koridorů a veřejně prospěšných staveb, pro něž může být kdykoliv zahájeno vyvlastňovací řízení. Takový způsob regulace předmětných pozemků považoval navrhovatel za nepřiměřený. Zároveň navrhovatel považoval rozhodnutí o jím podaných námitkách za nepřezkoumatelné, neboť odpůrkyně v celém rozsahu nevyčerpala obsah navrhovatelových námitek i přesto, že na toto byla navrhovatelem upozorněna.
5. Konkrétně ve vztahu k pozemkům X. navrhovatel argumentoval, že vymezení těchto jako částečně zastavitelných ploch a částečně jako ploch smíšených nezastavitelného území – krajinná zeleň, bylo v rozporu se skutečným stavem předmětných pozemků a v rozporu s územní studií zpracovanou pro rozhodné území. Z obsahu územního plánu nebylo dle navrhovatele vůbec zřejmé, proč nebyla územní studie respektována. Dále navrhovatel namítal, že pozemek parc. č. X. byl územním plánem nahodile a nepřezkoumatelně rozdělen na zastavitelnou a nezastavitelnou část. Odpůrkyně v rámci vypořádání navrhovatelových námitek uvedla pouze toliko, že „*[P]ředmětný ÚP nenavrhuje dělení pozemku parc. č. X., ten byl takto rozdělen již v předešlém ÚP a vymezuje nějaký celek zastavitelného území s funkcí bydlení uzavřený kontinuální hranicí.*“ Navrhovatel k tomuto uvedl, že každý celek je *nějaký* a každá hranice je *kontinuální*. Odpůrkyně však dle navrhovatele nijak nezdůvodnila, proč rozdělení území na zastavitelné a nezastavitelné neprobíhá po hranici předmětného pozemku. Dle navrhovatele nebyl dán žádný veřejný zájem na rozdělení funkčního využití pozemku. Argumentaci odpůrkyně, že došlo k převzetí určení funkčního využití pozemku z předchozího územního plánu, nepovažoval navrhovatel za relevantní. Dále navrhovatel uvedl, že pozemek parc. č. X. je evidován v katastru nemovitostí jako manipulační plocha. Uprostřed tohoto pozemku se pak nacházejí pozemky parc. č. X., X. a X., které byly dříve stavebními pozemky a byly rovněž zastavěny, pročez není logické měnit jejich charakter na

plochy nezastavitelné. Výlučně přes pozemek parc. č. X. je pak umožněna obslužnost stavby na pozemku parc. č. X. Odpůrkyně se dle navrhovatele vůbec nevyjádřila k námitkám navrhovatele stran obklíčení předmětné stavby nezastavitelnými plochami, pročez se tato stavba stala prakticky nevyužitelnou. Dle navrhovatele se na pozemcích X. historicky nacházelo několik budov, dodnes se zachovala pouze budova umístěná na pozemcích parc. č. X., X. a X., která slouží jako komerční skladový prostor (v katastru nemovitostí je tato evidována jako zemědělská stavba). Navrhovatel nabyl předmětné pozemky s vědomím, že tyto jsou částečně zastavěny, pročez je do budoucna bude moci využít k zastavění, neboť tyto historicky vždy zastavěny byly a jsou napojeny na veřejnou infrastrukturu, rovněž ve východní části navazují na plochy zastavitelné, a nic tedy nebrání tomu, aby byly jako zastavitelné plochy vymezeny. Dle navrhovatele územní plán v této části postrádal jakoukoliv logiku a svévolně omezoval jeho vlastnické právo bez relevantního zdůvodnění, v důsledku čehož nebyla dodržena podmínka subsidiarity a minimalizace zásahů do jeho práv. Dále navrhovatel poukázal na to, že např. plochy Z08 či Z10 byly nově vymezeny jako zastavitelné plochy, ač nebyly *stavebně připraveny* jako pozemky X. Argument odpůrkyně prezentovaný v rozhodnutí o námitkách ohledně ochrany zemědělského půdního fondu a nevyužití již vymezených zastavitelných ploch nemohl dle navrhovatele obstát, neboť odpůrkyně vymezila některé nové zastavitelné plochy.

6. Navrhovatel rovněž brojil proti vymezení koridoru technické infrastruktury T01 v západní části pozemků X. Z územního plánu dle navrhovatele bylo zřejmé, že pro jeho vymezení postačuje podstatně menší území a že v plochách Z13 je předmětný koridor vymezen na podstatně menší ploše, než v navazující části pozemků X. Dle navrhovatele nebylo dostatečně zdůvodněno, proč byl předmětný koridor vymezen v různých lokalitách v různé šíři. Koridor by měl být dle navrhovatele vymezen ve shodné šíři, proto nemohlo obstát tvrzení odpůrkyně, že je předmětný koridor převzat z nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje, neboť na některých místech byl tento zpřesněn, nikoliv však na pozemcích navrhovatele.
7. Ve vztahu k pozemku X. navrhovatel brojil proti vymezení koridoru T02 a D01. Tyto byly dle navrhovatele vymezeny v nepřiměřeném rozsahu a byly pouze převzaty ze Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje, aniž by byly zpřesněny. Koridor D01 byl dle tvrzení navrhovatele v plochách Z13 opět vymezen v menším rozsahu a šíři. Koridory a jim odpovídající veřejně prospěšné stavby byly dle navrhovatele vymezeny územním plánem před tím, než došlo k jakémukoliv jednání mezi orgány veřejné moci ohledně odprodeje předmětného pozemku za účelem realizace stavby přeložky silnice X. třídy. Takové vymezení považoval navrhovatel za účelové ve vztahu ke snížení tržní ceny pozemku. Dále navrhovatel poukázal na to, že předmětný pozemek nemůže nabídnout např. k dlouhodobému zemědělskému pachtu.
8. K argumentaci odpůrkyně, že předmětné koridory nemusely být zpřesněny, neboť se nenacházely v zastavitelných plochách nebo v zastavěném území, navrhovatel uvedl, že neexistuje žádný relevantní důvod, proč by ke zpřesnění koridorů mělo docházet pouze v zastavitelných plochách nebo v zastavěném území a v jiném typu ploch by tak mohl být vlastník pozemků omezován ve svém vlastnickém právu ve větším rozsahu.
9. Ve vztahu k pozemkům X. navrhovatel uvedl, že již v procesu přijetí územního plánu argumentoval tím, že tyto pozemky by měly být vymezeny jako zastavitelné, neboť tvoří funkční celek se zástavbou obce a jejich plocha o rozloze cca 65 000 m² by pro takový účel byla vhodná a přiměřená. Odpůrkyně k těmto námitkám uvedla, že neměla využité

dosavadní zastavitelné plochy a s ohledem na ochranu zemědělského půdního fondu nebylo nutné vymezovat další. Dle navrhovatele však tato argumentace nemohla obstát, neboť by jinak nemohly být vymezeny žádné zastavitelné plochy (např. plochy Z06 či Z08). Navrhovatel dále nesouhlasil s vymezením koridoru dopravní infrastruktury ani s vymezením rezervy pro vysokorychlostní trať VR1. Pozemky byly v nedávné době dotčeny stavbou železniční trati i přes nesouhlas navrhovatele, pročez není důvod, aby tyto byly dotčeny stavbou další železniční tratě, když se jen několik stovek metrů od nich nachází železniční uzel. Realizaci stavby odpovídající koridoru D05 pak dle navrhovatele nelze z důvodu její ekonomické náročnosti očekávat, návrh koridoru pak nebyl relevantně zdůvodněn. Odpůrkyně si byla dle navrhovatele vědoma, že k realizaci staveb v koridorech D05 a VR1 nedojde, neboť těmito je zasažena plocha Z18 vymezená jako plocha staveb pro rekreaci.

10. Závěrem navrhovatel zopakoval argumentaci ohledně neodůvodněných zásahů do svého vlastnického práva předmětným územním plánem. Poukázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu sp. zn. 7 Ao 4/2011 a sp. zn. 1 Ao 1/2009. Argumentaci odpůrkyně ust. § 102 stavebního zákona nepovažoval za relevantní, neboť se nedovolával náhrady škody, nýbrž brojil proti neodůvodněnému zařazení svých pozemků do jiného funkčního využití, než byly zařazeny srovnatelné pozemky. Navrhovatel rovněž uvedl, že mohlo dojít ke změně charakteru předmětných pozemků takovým způsobem, aby byla zachována jejich zastavitelnost, byť s předem definovanými omezeními, např. kapacitně vyhovujícím dopravním napojením, zpracováním územní studie či výškovou a prostorovou regulací. Takové omezení vlastnického práva navrhovatele by pak bylo šetrnějším než to, které zvolila odpůrkyně. Závěrem navrhovatel navrhl, aby soud územní plán zrušil, eventuálně jej zrušil v rozsahu, v němž byly pozemky I vymezeny jako nezastavitelné, a v rozsahu v němž byly na pozemku X. vymezeny plochy dopravní infrastruktury D01 a koridor technické infrastruktury T02, a na pozemcích X. vymezeny koridor dopravní infrastruktury VR1 a plochy dopravní infrastruktury D05, jakož i v rozsahu, v němž byly na těchto pozemcích vymezeny veřejně prospěšné stavby odpovídající těmto koridorům.

III.

Vyjádření odpůrkyně k návrhu

11. Dle odpůrkyně byl napadený územní plán dostatečně odůvodněn a do práv navrhovatele nezasáhl nepřiměřeným způsobem. Přijaté řešení území dle odpůrkyně vyplývalo z nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje.
12. Úvodem odpůrkyně uvedla, že zrušení územního plánu v celém jeho rozsahu by bylo v rozporu se základním principem správního soudnictví ve smyslu ust. § 2 s. ř. s., když soudy rozhodující ve správním soudnictví poskytují ochranu veřejným subjektivním právům, neboť územní plán se nedotýká práv navrhovatele v jeho celém rozsahu. Odpůrkyně rovněž odkázala na rozsudek zdejšího soudu ze dne 26. 4. 2012, č. j. 59 A 1/2012-187.
13. Ve vztahu k pozemkům navrhovatele odpůrkyně uvedla, že požadavek navrhovatele, aby byly zařazeny do zastavitelných ploch, není právně vymahatelný, neboť nemá svůj základ v žádném právním předpisu ani správním rozhodnutí. Ve vztahu k vymezení koridorů a ploch na pozemcích navrhovatele uvedla odpůrkyně, že vyplývaly z nadřazené územně plánovací dokumentace a byly zpřesněny (v této souvislosti odkázala odpůrkyně na ust. § 36 odst. 5 stavebního zákona, resp. ust. § 54 odst. 5 stavebního zákona, dle něhož jsou Zásady

územního rozvoje závazné pro pořizování a vydávání mj. územních plánů, resp. z nich plyne povinnost Zásady územního rozvoje bezmezně respektovat).

14. K namítané nepřezkoumatelnosti odpůrkyně poté, co ocitovala pasáže z textové části územního plánu, uvedla, že námitky navrhovatele byly řádně vypořádány na str. 47 až 50, resp. 61 a 62 odůvodnění územního plánu. Plochy dopravní infrastruktury D01 byly dle odpůrkyně vymezeny v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje. Stejně tak plocha technické infrastruktury T02 a koridor o šířce 300 m měly svůj právní základ v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje a v politice územního rozvoje. Po konzultaci se společností ČEPS, a.s. byla tato šířka v plochách Z13 zmenšena z důvodu existujícího územního rozhodnutí. Ochranné pásmo produktovodu o šířce 300 m bylo vymezeno na základě ust. § 5 nařízení vlády č. 29/1959 Sb., o oprávněních k cizím nemovitostem při stavbách a provozu podzemních potrubí pro pohonné látky a ropu, ve znění pozdějších předpisů. Hranice ochranného pásma produktovodu musela odpovídat hranici zastavitelné plochy Z01, která tak nemohla být vymezena v ochranném pásmu produktovodu. Částečné nevymezení zastavitelné plochy na navrhovatelových pozemcích I odpovídalo funkčnímu vymezení provedenému předchozím územním plánem ve znění jeho změny z roku 2010. Napadený územní plán pak oproti předchozímu územnímu plánu vymezil reálně zastavěné pozemky parc. č. X., X. a X. v ploše stabilizované výroby a skladování, což bylo provedeno s ohledem na reálné využití stavby. Funkční využití předmětných pozemků I jako ploch smíšeného nezastavěného území – krajinná zeleň, bylo provedeno proto, že jejich účelem byla ochrana obytných ploch před negativním vlivem plynoucím z provozu dálničního přivaděče. Plochy byly vytvořeny jako pásy ochranné bariérní zeleně a byly orientovány směrem k dálničnímu přivaděči nebo ke koridoru navrženého obchvatu obce. Odpůrkyně dále uvedla, že v procesu přijetí územního plánu byla na základě ust. § 4 odst. 2 písm. b) stavebního zákona povinna respektovat závazná stanoviska dotčených orgánů, z nichž vyplývaly šířky vymezených koridorů a důvod jejich zpřesnění v ploše Z13.
15. K argumentaci navrhovatele stran nezákonného a nepřiměřeného zásahu do jeho vlastnického práva odpůrkyně uvedla, že územní plán pouze zpřesnil řešení zvolené v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje. Navrhovatel tak byl dle odpůrkyně omezen ve svém vlastnickém právu nikoliv územním plánem, ale již Zásadami územního rozvoje Plzeňského kraje, protože jeho návrh byl nedůvodný. Dle odpůrkyně bylo na místě v rámci soudního přezkumu přiměřeně aplikovat ust. § 52 odst. 4 stavebního zákona.
16. K námitce navrhovatele, že zastavitelná plocha Z01 měla zahrnovat pozemky navrhovatele v jejich celém rozsahu, odpůrkyně odkázala na ust. § 2 odst. 1 písm. g) stavebního zákona a ust. § 3 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů. Z těchto dle odpůrkyně vyplývá, že zastavitelné plochy nemusely být vymezeny po hranicích pozemků, ale mohou zahrnovat i jejich části k zajištění toho, že nedojde ke střetu vzájemně neslučitelných činností – ochranného pásma produktovodu a zastavitelné plochy. Dále k navrhovatelem požadovanému zařazení zbylých pozemků do zastavitelných ploch odpůrkyně uvedla, že toto nebylo možné, neboť stávající zastavitelné plochy nebyly zcela využity a byl jich výrazný dostatek. Takový postup byl dle odpůrkyně v souladu s ust. § 18 odst. 1 stavebního zákona. Dle odpůrkyně navrhovatel rovněž neměl právní nárok na zařazení svých pozemků mezi zastavitelné plochy (zde odpůrkyně poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008-42, ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011-42, či ze dne 13. 5. 2014, č. j. 6 Aos 3/2013-29). Ohledně změny funkčního využití pozemků pak odpůrkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního

soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008-42.

17. Závěrem odpůrkyně uvedla, že územním plánem zvolené řešení území považuje za správné a zákonné, a navrhla návrh navrhovatele zamítnout.

IV.

Vyjádření osob zúčastněných na řízení

18. Osoba zúčastněná na řízení ad 1) uvedla ve svém vyjádření, že koridor přenosové soustavy T02 byl vymezen rovněž v nadřazené územně plánovací dokumentaci, tj. v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje, pod označením E17. Osoba zúčastněná na řízení ad 2) mimo specifikaci dotčení na svých právech ničeho neuvedla. Osoby zúčastněné na řízení ad 3) a ad 4) shodně uvedly, že návrh navrhovatele považují za důvodný a ztotožnily se s jeho obsahem.

V.

Replika navrhovatele

19. Navrhovatel ve své replice uvedl, že přes vyjádření odpůrkyně na svém návrhu trvá.
20. Navrhovatel uvedl, že je aktivně legitimován domáhat se zrušení celého územního plánu. Navrhovatel byl v rozporu s obecním zřízením vyloučen z účasti na jednání zastupitelstva a nemohl se tak před hlasováním ve věci vyjádřit a přednést zastupitelům bezprostředně své stanovisko, tudíž došlo k takovému porušení navrhovatelových subjektivních práv v procesu schvalování a vydání napadeného územního plánu, že je tak logicky územní plán neplatný jako celek, neboť územní plán nebyl vydán zákonem stanoveným postupem. Soudu nepřísluší zkoumat, zda byla návrhem dotčena i práva dalších osob, nehledě na to, k návrhu navrhovatele se připojily osoby zúčastněné na řízení ad 3) a ad 4). Navrhovatel mohl přitom svým vystoupením legitimně přímo ovlivnit jednotlivé zastupitele obce, a tedy i výsledek hlasování, což mu bylo znemožněno.
21. Podle navrhovatele odpůrkyně v plném rozsahu nevyčerpala jednotlivé námitky řádně uplatněné navrhovatelem v rámci procesu vypracování a schválení napadeného územního plánu. Odpůrkyně nijak nezdůvodnila, proč se odchýlila od schválené územní studie ve vztahu k pozemkům I a řádně nevypořádala námitku týkající se nezastavitelnými pozemky obklíčené skladové haly navrhovatele.
22. Navrhovatel je diskriminován oproti jiným vlastníkům pozemků v témže katastrálním území, když jejich pozemky jsou dotčeny předmětným územním plánem, resp. koridory pro veřejnou infrastrukturu a dopravní infrastrukturu podstatně méně, zároveň odpůrkyně upřednostnila zájmy podnikatelských subjektů před zájmem navrhovatele na nedotknutelnost jeho vlastnictví a neprovedla omezení vlastnického práva navrhovatele nešetrnějším možným způsobem: Konkrétně: a) Ačkoli plochy D01 a D05 mají svůj právní základ v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje, odpůrkyně se nikterak nevypořádala s námitkou, že předmětné koridory mohly být v územním plánu zpřesněna tak, aby zbytečně neomezovala vlastnické právo navrhovatele, přičemž koridory byly vymezeny zjevně nadměrně (např. D01 o šíři 100m je více než 10x širší, než bude v budoucnu realizovaná komunikace). b) Ačkoli plocha T02 má svůj právní základ v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje, mohl být předmětný koridor vymezen na v podstatně menším rozsahu, když v ploše Z13 a v jižní části katastrálního území je předmětný koridor vymezen v řádově menším rozsahu. c) V ochranném pásmu produktovou (300m) se nachází relativně

velké množství stávající zástavby obce K. (jihozápadní část). V ochranném pásmu produktovou (100m) se nachází bývalé i existující stavby Zemědělského družstva Červený Hrádek, stejně tak např. rodinný dům č.p. X., či stavba pro rodinnou rekreaci č.e. X. v k.ú. K. V ochranné pásmu produktovou se rovněž nachází značná část plochy Z13 určená pro zástavbu. Argument odpůrkyně, že musela respektovat při vymezení plochy Z01 ochranné pásmo produktovou, je tedy zcela účelové až absurdní, když produktovod prochází přímo plochou Z13, aniž by tato skutečnost bránila jeho zastavitelnosti. d) Pokud odpůrkyně odkazuje na územní plán obce K. z roku 2010, pak tento byl napadeným územním plánem derogován, proto se nelze důvodně dovolávat předchozí úpravy. Mnoho ploch zemědělských dle předchozí územního plánu K. bylo napadeným územním plánem zařazeno do ploch zastavitelných. e) Argument odpůrkyně, že na pozemcích parc.č. X., X. atd. vymezila smíšené plochy nezastavitelné – krajinnou zeleň záměrně pro účely ochrany před negativními vlivy dálničního přivaděče, je nesmyslný. Ten je totiž veden po jižní hranici obce Kyšice, zatímco předmětné pozemky se nacházejí na západní straně obce K. a jsou od dálničního přivaděče vzdáleny několik stovek až kilometrů. Dálniční přivaděč je navíc od předmětných pozemků oddělen rozsáhlými zemědělskými pozemky, jejich zastavitelnost ani nikdo nenavrhuje. Mezi dálničním přivaděčem a stávající zástavbou obce K. na jihu a jihozápadě, ani mezi dálničním přivaděčem a lokalitou T13 žádná „ochranná“ krajinná zeleň navržena není. Navrhovatel je tak zjevně diskriminován proti dalším vlastníkům nemovitostí v obci K., a to bez relevantního ospravedlnitelného důvodu. Pokud odpůrkyně odkazuje ve svém vyjádření na údajná závazná stanoviska dotčených orgánů, např. stanovisko SŽDC, ŘSD či ČEPRO, pak se podle mínění navrhovatele vůbec o závazná stanoviska nejedná, neboť předmětné subjekty nejsou správními orgány a nedisponují pravomocí vydávat závazná stanoviska. Ani pořizovatel ani odpůrkyně proto nemuseli tato stanoviska respektovat. Pokud odpůrkyně odkazuje na závazná stanoviska MD a KÚPK, není vůbec zřejmé, jaká konkrétní skutková tvrzení by tato stanoviska měla ve vztahu k dotčeným pozemkům navrhovatele prokazovat. Pokud byla odpůrkyně oprávněna zpřesnit řešení přijaté Zásadami na pozemcích dalších osob, byla nepochybně oprávněna tak učinit i na pozemcích navrhovatele. Odpůrkyně však postupovala diskriminačně, když některým vlastníkům vyhověla (zpřesnila návrh oproti Zásadám), a jiným včetně navrhovatele nevyhověl a akceptoval bez dalšího řešení přijaté v Zásadách. Navrhovatel respektuje oprávnění odpůrkyně k dělení pozemků na části zastavitelné a části nezastavitelné, ale je to podmíněno tím, že dělení musí sledovat legitimní cíl a být provedeno v souladu se zásadou proporcionality a subsidiarity. To ovšem v daném případě neplatí, když předmětné pozemky navrhovatele jsou rozděleny zcela nelogicky a nedůvodně (viz existence zastavěného pozemku v plochách jinak nezastavitelných bez možnosti jeho obhospodařování a bez možnosti jeho komunikačního napojení).

VI.

Vyjádření účastníků při jednání

23. Účastníci při jednání soudu setrvali na svých dosavadních stanoviscích.
24. Odpůrkyně se vyjádřila k replice navrhovatele tak, že územní plán nijak nezasáhl do dosavadního způsobu užívání skladové haly navrhovatele a její obslužné komunikace. Dále poukázala ve vztahu k námitkám týkajícím se přístupu ke skladové hale na to, že podle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona nic nebrání v nezastavěném území v souladu s jeho charakterem umisťovat účelové komunikace, pokud je územně plánovací dokumentace z důvodu veřejného zájmu výslovně nevylučuje. Odpůrkyně předložila k důkazu metodické

doporučení Ministerstva pro místní rozvoj Vymezení koridorů veřejné dopravní a technické infrastruktury v územním plánu (dále jen „metodické doporučení“).

25. Navrhovatel poukázal na to, že metodické doporučení je nezávazným interním předpisem. Dále zdůraznil, že k pozemkům I sice vede ze severu přístupová cesta, avšak tato komunikace není územním plánem vymezena jako dopravní infrastruktura. Podle navrhovatele by územní plán měl zajistit možnost přístupu ke skladové hale.
26. Žádná z osob zúčastněných na řízení se jednání nezúčastnila.

VII.

Posouzení věci soudem

27. V souladu s ust. § 101b odst. 3 a ust. § 101d odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) soud přezkoumal napadené opatření obecné povahy v rozsahu a z důvodů uvedených v návrhu a vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání opatření obecné povahy.
28. Návrh navrhovatele soud neshledal důvodným.
29. Podle ust. § 101a věty první s. ř. s. platí, že návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, zkrácen. Mezi účastníky nebylo sporné, že navrhovatel byl (spolu)vlastníkem pozemků X., X. a X., tudíž byla dána jeho aktivní procesní legitimace.
30. Při posouzení navrhovatelova návrhu vycházel zdejší soud z obsahu odpůrkyní předloženého správního spisu, přičemž správním spisem se dokazování neprovádí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 1. 2009, č. j. 9 Afs 8/2008-117, publ. pod č. 2383/2011 Sb. NSS). Skutečnosti týkající se sporného územního plánu byly soudem zjišťovány jednak ze spisové dokumentace k němu předložené odpůrkyní a jednak z jeho digitalizované podoby dostupné na oficiálních stránkách odpůrkyně na adrese <http://www.kysice.eu/urad-obce/uzemni-plan-obce/>.
31. Navrhovatel odůvodnil nezákonnost napadeného územního plánu jednak tím, že při jeho vydání došlo k porušení procesních norem, a jednak absencí proporcionality mezi zásahem do práv navrhovatele a cíli sledovanými odpůrkyní při jeho vydání. V intencích algoritmu přezkumu opatření obecné povahy vymezeného rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS, tak soud napadený územní plán přezkoumával z pohledu zákonnosti procesu jeho vydání a jeho proporcionality, a to v mezích návrhových bodů uplatněných navrhovatelem (srov. ust. § 101d odst. 1 s. ř. s.)
32. Pro obsahové náležitosti žalobních bodů a tedy i návrhových bodů platí tento názor rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu: *„Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční a koncentrační; od žalobce, který vymezuje hranice soudního přezkumu, se tedy oprávněně žádá procesní zodpovědnost. Soud za něj nesmí nabrázovat jeho projev vůle a vyhledávat na jeho místě vady napadeného správního aktu. Proto také, jak výše uvedeno, musí vymezení žalobního bodu - a setrvání na těchto mezích i v dalších fázích řízení - garantovat zásadu rovnosti účastníků řízení; stanoví tak i žalovanému meze jeho obrany, tedy to, k čemu se má vyjádřit a k čemu má předložit protiargumenty. Jestliže žalobní bod těmito požadavkům vyhovuje, je projednání způsobilý v té míře obecnosti, v níž je formulován, a případně - v mezích*

této formulace - v průběhu řízení dále doplněn. K tomu je ale třeba dodat, že míra precizace žalobních bodů do značné míry určuje i to, jaké právní ochrany se žalobci u soudu dostane. Čím je žalobní bod - byť i vyhovující - obecnější, tím obecněji k němu může správní soud přistoupit a posuzovat jej. Není naprosto na místě, aby soud za žalobce spekulativně domýšlel další argumenty či vybíral z reality skutečnosti, které žalobu podporují. Takovým postupem by přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by funkci žalobcova advokáta.“ (rozsudek ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008-78, publ. pod č. 2162/2011 Sb. NSS).

33. Navrhovatel se svým návrhem domáhal zrušení napadeného územního plánu v jeho celém rozsahu, ačkoliv se ho předmětný územní plán dotýkal pouze v těch částech, v nichž reguloval pozemky v jeho vlastnictví. Důvody pro zrušení celého územního plánu spatřoval navrhovatel v tom, že územní plán nebyl projednán veřejně, resp. že navrhovateli bylo v důsledku usnesení vlády ČR ze dne 6. 4. 2020 č. 387, o přijetí krizového opatření, č. 150/2020 Sb., znemožněno účastnit se zasedání zastupitelstva odpůrkyně rozhodujícího o schválení územního plánu. Soud však nemohl přistoupit ke zrušení územního plánu v jeho celém rozsahu, neboť hmotných práv navrhovatele se územní plán dotýkal pouze v těch částech, v nichž upravoval využití pozemků ve vlastnictví navrhovatele. Jak vyplývá z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, body 31, 35 a 40-41, „[A]ktivní procesní legitimace návrhu na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho části je (vedle splnění dalších podmínek, zejména toho, aby návrh měl obecné náležitosti předepsané zákonem) závislá na splnění zvláštních procesních podmínek tohoto návrhu definovaných zejména v § 101a odst. 1 s. ř. s., především ve větě první tohoto ustanovení, podle níž „návrh na zrušení opatření obecné povahy nebo jeho částí je oprávněn podat ten, kdo **tvrdí**, že byl na **svých** právech opatřením obecné povahy, vydaným správním orgánem, **zkrácen**“ (zvýraznění doplněno rozšířeným senátem Nejvyššího správního soudu). Přípustný je tedy ten návrh, který tvrdí zkrácení navrhovatele na jeho právech příslušným opatřením obecné povahy. Navrhovatel tedy musí v první řadě tvrdit, že existují určitá jemu náležející subjektivní práva, která jsou opatřením obecné povahy dotčena. Nestačí tedy, tvrdí-li navrhovatel, že opatření obecné povahy či procedura vedoucího k jeho vydání jsou nezákonné, aniž by současně tvrdil, že se tato nezákonnost dotýká jeho právní sféry. (...) V případě územních plánů musí navrhovatel především plausibilně tvrdit, že existuje vztah mezi jeho právní sférou a územím, jež je územním plánem regulováno, a dále musí tvrdit, že dotčení je z povahy věci myslitelné právě danou formou právní regulace, tj. územním plánem s jeho předmětem, obsahem a způsobem regulace (viz shora již citovaný § 43 odst. 1 stavebního zákona). Územní plány regulují základní koncepci rozvoje a uspořádání, jakož i přípustné a zakázané způsoby využití určitého území. Území je prostor skládající se z pozemků a na nich umístěných věcí, především staveb. Předmětem regulace územního plánu je tedy území tvořené primárně sumou nemovitých věcí. Územním plánem mohou tedy ve své právní sféře být dotčeny ty osoby, které mají práva k nemovitostem nacházejícím se na území tímto plánem regulovaném. Právo nějak nakládat určitou věcí (a tedy i nebezpečí, že bude určitá osoba v tomto svém právu, zejména v jeho rozsahu, obsahu, kvalitě či různých modalitách či potenciálních možnostech jeho výkonu, územním plánem nějak omezena) je v posledku vždy odvozeno od vlastnického práva k této věci (...). Skutečnost, že okruh navrhovatelů je v případě napadení územního plánu návrhem podle § 101a a násl. s. ř. s. zásadně omezen jen na osoby s určitými hmotnými právy k nemovitém věcem na území regulovaném územním plánem, však neznamená, že tyto osoby nemohou namítat dotčení svých procesních práv. Uvedené osoby mohou v procesu vedoucím k vytvoření územního plánu podle toho, jaká absolutní práva a k jakým věcem mají, podávat námitky (§ 52 odst. 2 stavebního zákona) nebo připomínky (§ 52 odst. 3 stavebního zákona), což jim dává řadu procesních práv;

jsou-li tato práva porušena, může to znamenat porušení zákonem stanoveného způsobu vydání územního plánu (§ 101d odst. 1 s. ř. s.), a tedy důvod k jeho zrušení. K přípustnosti návrhu však navrhovateli nepostačí, aby namítal pouze takové porušení procedurálních pravidel, které mohlo sice objektivně vést k nezákonnosti opatření obecné povahy, avšak žádným způsobem nemohlo způsobit, že tato nezákonnost se dotkla jeho vlastní právní sféry. Přípustnost návrhu je totiž ve smyslu § 101a s. ř. s. dána tím, že navrhovatel tvrdí zkrácení svých vlastních práv; navrhovatel tedy nemá oprávnění podat actio popularis. (důraz přidán zdejším soudem) Bude proto vždy na posouzení konkrétního případu v rámci posuzování přípustnosti návrhu, zda tvrzení navrhovatele o určitém porušení procedury vedoucí k přijetí opatření obecné povahy jsou taková, že a priori vylučují možnost, že by se takové porušení mohlo projevit v jeho právní sféře; platí zde, že v pochybnostech je nutno přiklonit se k přípustnosti soudní ochrany.“ Eventuální navrhovatelem tvrzené porušení procesních norem v procesu přijetí napadeného územního plánu bylo pro posouzení důvodnosti jeho návrhu významné pouze ve vztahu k pozemkům v jeho vlastnictví. Jinými slovy by bylo lze zrušit napadený územní plán z důvodu procesních pochybení odpůrkyně pouze v tom rozsahu, v jakém se dotýkal právní sféry navrhovatele (jeho vlastnického práva k pozemkům X., X. a X.). V těch částech, v nichž se územní plán nedotýkal právní sféry navrhovatele, nebylo na místě jeho zrušení i přes eventuální procedurální vady, neboť tyto části územního plánu se nijak nedotýkaly práv navrhovatele. Jak uvedl rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, publ. pod č. 3903/2019 Sb. NSS, bod 39, navrhovatel nemůže „úspěšně v návrhu uplatnit takové obsahové nezákonnosti opatření obecné povahy, které se dotýkají pouze třetích osob, ale nikoli právní sféry navrhovatele (...) Je tomu tak proto, že účelem správního soudnictví je ochrana veřejných subjektivních práv fyzických a právnických osob (§ 2 s. ř. s.), nikoli všeobecný dozor nad zákonností výkonu veřejné moci správními orgány.“ Soud tedy napadený územní plán přezkoumával pouze v těch částech, v nichž tento reguloval funkční využití pozemků X., X. a X., a to z navrhovatelem tvrzených důvodů.

34. K samotným námitkám navrhovatele stran porušení procesních norem v průběhu přijetí územního plánu, když navrhovateli nebylo umožněno zúčastnit se zasedání zastupitelstva odpůrkyně, na němž došlo ke schválení územního plánu, a vystoupit před hlasováním, soud uvádí, že je neshledal důvodnými.
35. Podle ust. § 93 odst. 3 zákona o obcích je zasedání zastupitelstva veřejné. Navrhovateli svědčilo právo vyjádřit na zasedání zastupitelstva své stanovisko na základě ust. § 16 odst. 2 písm. c), odst. 3 zákona o obcích, neboť tento vlastnil na území obce nemovitosti v podobě předmětných pozemků. Pokud se týče procesních pochybení odpůrkyně v procesu přijetí územního plánu, vyplývá z judikatury Nejvyššího správního soudu (již citované usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 5. 2019, č. j. 2 As 187/2017-264, publ. pod č. 3903/2019 Sb. NSS, bod 38 a 39), že „každé porušení právních předpisů v procesu vydávání opatření obecné povahy, popř. jeho obsahem, nemusí nutně vést ke zrušení opatření obecné povahy. Ke zrušení opatření obecné povahy je dle ustálené judikatury možno např. přistoupit pouze v případě takových procesních pochybení, která reálně mohla způsobit obsahovou nezákonnost opatření obecné povahy, nikoli taková, která na výslednou podobu opatření obecné povahy prokazatelně nemohla mít jakýkoli vliv. V případě územních plánů vydávaných v samostatné působnosti obcí musí soudy být navíc obzvlášť zdrženlivé při posuzování zjištěných nezákonností, aby se vyvarovaly neproporcionálního zásahu do práva obcí na samosprávu (nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 1669/11 ze dne 7. 5. 2013 (ve věci Rokytnice nad Jizerou). Důvodem pro zrušení opatření obecné povahy tak zpravidla nejsou taková procesní pochybení

správních orgánů, která ve výsledku nezbavila navrhovatele reálné participace v procesu vydání opatření obecné povahy, popř. omezila výkon práv pouze osob odlišných od navrhovatele.“ Z obsahu odpůrkyní předloženého správního spisu (záznamů z veřejných projednání provedených soudem k důkazu) soud zjistil, že v procesu přijetí napadeného územního plánu došlo ke dvěma veřejným projednáním návrhu územního plánu ve dnech 24. 4. 2019 a 19. 11. 2019. Navrhovatel se žádného z těchto veřejných projednání neúčastnil, ačkoliv mu v tomto nebránily nyní tvrzené restriktce spojené s pandemií onemocnění COVID-19. Dále ze správního spisu vyplynulo, že navrhovatel podal v procesu přijetí územního plánu námitky dne 3. 5. 2019 a dne 25. 11. 2019. Ve smyslu shora uvedeného usnesení rozšířeného senátu kasačního soudu tak navrhovatel nebyl dle názoru soudu zbaven reálné participace v procesu přijetí a vydání územního plánu, když naopak využil svého garantovaného práva podávat proti tomuto námitky (srov. ust. § 52 odst. 2 stavebního zákona ve spojení s § 172 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů). Soud je při přezkumu územního plánu povinen rozhodovat zdrženlivě s ohledem na ústavně garantované právo obce na samosprávu ve smyslu čl. 8 Ústavy ČR. O pořízení územního plánu rozhoduje zastupitelstvo obce v samostatné působnosti, stejně tak územní plán v samostatné působnosti vydává [srov. ust. 6 odst. 5 písm. a) a c) stavebního zákona]. Úkolem soudu je chránit jednotlivce pouze před zjevnými excesy a extrémními zásahy do jeho ústavních práv (srov. bod 67 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2020, č. j. 7 As 363/2019-67, a tam citovaná judikatura). „*Ke zrušení opatření obecné povahy by měl proto soud přistoupit, pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, resp. v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku.*“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31).

36. V posuzovaném případě tedy zkrácení práv navrhovatele, odůvodněné pandemickou situací, kdy se navrhovatel nemohl účastnit zasedání zastupitelstva, při němž byl územní plán vydán, nevedlo k závěru o nezákonnosti územního plánu v částech regulujících pozemky ve vlastnictví navrhovatele. Navrhovatel totiž, jak bylo výše vyloženo, nebyl nijak zkrácen na svých právech participovat na podobě územního plánu v procesu jeho přijetí, mohl se účastnit dvou veřejných projednání (čehož nevyužil) a mohl podávat námitky (čehož opakovaně využil). Zároveň je nutno uvést, že navrhovatelem podané námitky byly vzájemně obsahově takřka shodné a šlo o obdobnou argumentaci té, kterou navrhovatel uplatil v návrhu na zrušení územního plánu. Je tak zřejmé, že navrhovatel měl dostatečnou možnost důvody nesouhlasu s podobou územního plánu v procesu jeho přijetí vyjádřit. Soud nemohl přehlédnout ani tu skutečnost, že navrhovatel byl v průběhu přijetí územního plánu zastoupen právním zástupcem, který jej zastupuje i v nynějším soudním řízení. Ochrana navrhovatelových práv tak byla zajištěna i tím, že se zasedání zastupitelstva odpůrkyně, na němž došlo ke schválení napadeného územního plánu, mohl účastnit navrhovatelův zástupce (srov. usnesení vlády č. 151/2020 Sb.). Navrhovatel totiž netvrdil, že by zasedání zastupitelstva odpůrkyně, na němž došlo k přijetí územního plánu, nenaplněvalo charakter veřejnosti, když argumentoval pouze tím, že mu v důsledku zmíněných usnesení vlády ČR regulujících vstup do ČR, resp. její opuštění, nebylo umožněno se tohoto účastnit. Nelze přehlédnout ani to, že navrhovatel v návrhu netvrdil, co by na zasedání zastupitelstva veřejně uváděl, mohl-li by ho účastnit, a bylo-li by to způsobilé rozhodnutí zastupitelstva vůbec ovlivnit. Jelikož z popsanych důvodů znemožnění účasti navrhovatele na jednání zastupitelstva odpůrkyně dne 15. 4. 2020 nezpůsobilo nezákonnost územního plánu, nezabýval se soud související argumentací tohoto návrhového bodu, že odpůrkyně porušila čl. II odst. 2 usnesení vlády č. 151/2020 Sb. a že nemělo vůbec v pandemické době k jednání

zastupitelstva dojít.

37. Soud neprovedl navrhovatelem navržené důkazy k tomuto návrhovému bodu (zápis o zasedání zastupitelstva odpůrkyně ze dne 15. 4. 2020 včetně prezenční listiny a sdělení odpůrkyně, jak naplnila při předmětném zasedání čl. II odst. 2 usnesení vlády ČR č. 388 ze dne 6. 4. 2020), neboť tyto nemohly ničeho změnit na nedůvodnosti tohoto návrhového bodu. Nebylo totiž sporu o tom, že se navrhovatel jednání dne 15. 4. 2020 neúčastnil a že se ho účastnit pro vládní krizové opatření nemohl. Avšak takový skutkový stav nebyl s to učinit tento návrhový bod opodstatněným.
38. K samotnému územnímu plánu pak soud uvádí následující.
39. Nejprve se soud zabýval navrhovatelem tvrzenou nepřezkoumatelností územního plánu jako jeho potenciální nejzávažnější vadou, která by vedla k jeho zrušení v těch částech, v nichž se dotýkal navrhovatelova vlastnického práva k předmětným pozemkům.
40. Navrhovatel spatřoval nepřezkoumatelnost napadeného územního plánu v tom, že odpůrkyně nevypořádala námitky navrhovatele učiněné v procesu přijetí napadeného územního plánu v celém jejich rozsahu a obsahu. Konkrétně navrhovatel v návrhu uvedl, že odpůrkyně ve vztahu k pozemkům III nevyhověla jeho požadavku na jejich začlenění do zastavitelných ploch a odkázala na nevyužité stávající zastavitelné plochy, kdy tuto argumentaci navrhovatel označil za nepřesvědčivou a diskriminační. Již ze znění tohoto návrhového bodu je zřejmá jeho nedůvodnost: Navrhovatel totiž nesouhlasí s tím, že jeho požadavku na zařazení jeho pozemků do určitých ploch odpůrkyně nevyhověla, což však neznačí nepřezkoumatelnost odůvodnění územního plánu. Jak sám navrhovatel v návrhu uvádí, odpůrkyně svůj postoj odůvodnila a její důvody jsou z odůvodnění územního plánu zcela zřejmé, kdy navrhovatel s nimi v návrhu polemizuje. Zda jsou důvody odpůrkyně vymezené v odůvodnění územního plánu opodstatněné a přiměřené, je otázkou jinou, která však s přezkoumatelností nijak nesouvisí.
41. Soud na tomto místě poznamenává následující. Z judikatury Nejvyššího správního soudu (rozsudek ze dne ze dne 16. 12. 2008, č. j. 1 Ao 3/2008-136, publ. pod č. 1795/2009 Sb. NSS) vyplývá, že i v „*v odůvodnění opatření obecné povahy je nutno uvést důvody výroku, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (§ 68 odst. 3 a § 174 odst. 1 správního řádu z roku 2004). Nedostatek rozhodovacích důvodů způsobuje jeho nepřezkoumatelnost.*“ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 11. 2010, č. j. 1 Ao 5/2010-169, publ. pod č. 2266/2011 Sb. NSS, „*[N]a odůvodnění rozhodnutí o námitkách je třeba klást stejné požadavky jako v případě typických správních rozhodnutí (§ 68 odst. 3 správního řádu z roku 2004). Musí z něho být seznatelné, z jakého důvodu považuje obec námitky uplatněné oprávněnou osobou (§ 52 odst. 2 stavebního zákona z roku 2006) za liché, mylné nebo vyvrácené, nebo proč považuje skutečnosti předestírané oprávněnou osobou za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené.*“ Nepřezkoumatelnost územního plánu je jeho objektivní překážkou znemožňující soudu jeho přezkum (srov. přiměřeně bod 15 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 9. 2019, č. j. 10 As 102/2018-45) a tuto nelze zaměňovat s nesouhlasem navrhovatele se závěry, k nimž došla odpůrkyně (srov. bod 16 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 11. 2019, č. j. 10 As 121/2018-82). Dále soud uvádí, že nikoliv každé opominutí vypořádání námitek v procesu přijetí územního plánu zakládá jeho nepřezkoumatelnost. Povinností správního orgánu je totiž vypořádat se se základními námitkami účastníka řízení (srov. bod 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 2.

2015, č. j. 6 As 153/2014-108). Ke kvalitě vypořádání námitek v procesu přijetí územního plánu pak Ústavní soud v nálezu ze dne 27. 5. 2013, sp. zn. III. ÚS 1669/11, uvedl, že požadavky vůči zastupitelstvu obce, pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami vlastníka pozemku, uplatněnými proti územnímu plánu, nesmí být přemrštěné, jinak by byly výrazem přepjatého formalismu, který ohrožuje funkčnost územního plánování a přispívá k narušení stability systému územního plánování a právních jistot občanů a bylo by lze je hodnotit jako nepřipustný zásah do práva na samosprávu.

42. Námitky navrhovatele učiněné v průběhu vydání napadeného územního plánu týkající se pozemků X. a jejich zařazení do nezastavitelných ploch odpůrkyně vypořádala pod bodem f) na str. 49 textové části územního plánu. Navrhovatelova námitka zněla tak, že požaduje začlenění pozemků X. do zastavitelných ploch, protože navazují na zastavitelné plochy a existující rekreační oblast. Odpůrkyně tento požadavek odmítla s odůvodněním: *„Obec K. nemá zdaleka využity stávající zastavitelné plochy a další navyšování těchto ploch zejména s ohledem na ochranu ZPF není reálné ani koncepční. Tyto plochy jsou z hlediska koncepčního řešení a svého umístění pro výše uvedené funkční využití naprosto nevhodné. Nenavazují na žádné zastavitelné plochy podobného charakteru, pouze ze severu se dotýkají stabilizovaných ploch výroby. Jsou bez vazby na původní centrální sídelní strukturu.“* Je tedy zřejmé, že odpůrkyně řádně vypořádala navrhovatelovy námitky, neboť uvedla, z jakých důvodů je považovala za nedůvodné. O přezkoumatelnosti odůvodnění územního plánu v části rozporované navrhovatelem svědčí rovněž i ta skutečnost, že navrhovatel ve svém návrhu prezentoval návrhové body, jimiž brojil proti důvodům, pro něž odpůrkyně zvolila konečné uspořádání území vtělené do napadeného územního plánu, resp. proti jejich zákonnosti a správnosti. Soud dodává, že jinou konkrétní nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů ve vztahu k absenci vypořádání námitek navrhovatele v návrhu navrhovatel neuvedl, přičemž míra vypořádání námitek (i návrhových bodů) odpůrkyní i zdejším soudem může odpovídat konkrétnosti vznesených námitek či návrhových bodů. Čím je protest obecnější a nekonkrétnější, tím smí být odpověď na něj obecná a nekonkrétní. Soud tedy shrnuje, že odůvodnění územního plánu nepřezkoumatelným ani pro nedostatek důvodů ani pro nesrozumitelnost neshledal.
43. Podle usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, soud v rámci testu proporcionality při přezkumu opatření obecné povahy *„především zkoumá, zda dotýčný zásah do vlastnického práva má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod a zda je činěn jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle“*. Z citovaného usnesení rozšířeného senátu tedy vyplývá, že v případě, kdy je územním plánem zasaženo do vlastnického práva osoby, musí soud k návrhové námitce zkoumat, zda byly odpůrcem v daném případě dodrženy zásady subsidiarity a minimalizace zásahu. Ty budou dodrženy v případě kumulativního splnění následujících předpokladů: a) zásah má ústavně legitimní a o zákonné cíle opřený důvod, b) zásah je činěn v nezbytně nutné míře, c) zásah je činěn nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, d) zásah je činěn nediskriminačním způsobem a e) zásah je činěn s vyloučením libovůle (viz i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 2. 2016, č. j. 3 As 195/2015-55).
44. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 3. 2013, č. j. 1 AOs 3/2012-59, uvedl, že *„[N]ejvyšší správní soud při přezkumu různých forem územně plánovací dokumentace (zejména územních plánů) akcentoval také nutnost přistupovat k hodnocení přiměřenosti v nich obsažené*

regulace s nejvyšší opatrností a zdrženlivostí. Je totiž třeba ji posuzovat v kontextu práva obce (či kraje) na samosprávu, které inherentně zahrnuje i právo uspořádat své územní poměry podle vlastních představ (rozsudky NSS ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008 – 88, a ze dne 31. 8. 2011, č. j. 1 Ao 4/2011 – 42, bod [32]). V případě územního plánování jde totiž vždy o vyvážení zájmů vlastníků dotčených pozemků s ohledem na veřejný zájem, kterým je v nejširším slova smyslu zájem na harmonickém využití území. Tato harmonie může mít nespočetně podob a ve své podstatě nebude volba konkrétní podoby využití určitého území výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu. Správní soud tedy není oprávněn posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality (rozsudek ze dne 24. 10. 2007, č. j. 2 Ao 3/2007 – 73).“ Právě uvedené však neznamená, že by oprávnění obce uspořádat si své územní poměry bylo bezbřehé, protože je limitováno zákonem stanovenými podmínkami a omezeními a v obecné rovině též omezeními plynoucími ze samotného ústavního pořádku (požadavek rovného zacházení, předvídatelnosti právní regulace, minimalizace zásahů do individuálních práv fyzických a právnických osob apod.; viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008-88.) Územní plán může představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 Listiny základních práv a svobod), které je přípustné pouze při splnění podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 5. 2. 2009, č. j. 2 Ao 4/2008-88, Nejvyšší správní soud konstatoval, že jakkoli nejsou správní soudy, vedeny zdrženlivým přezkumem územních plánů, oprávněny posuzovat vhodnost funkčního využití té které lokality, nic jim nebrání posoudit „zda (i při formálním splnění všech podmínek hmotného práva) nejde o řešení ve vztahu ke konkrétní osobě (navrhovateli) zjevně nepřiměřené, nezduvodnitelné či diskriminační, nejde-li o zjevný exces, šikanu apod. (krok 5 algoritmu přezkumu).“

45. Dále kasační soud v rozsudku ze dne 21. 11. 2018, č. j. 2 As 81/2016-157, judikoval, že „[V] procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu konkrétního územního celku. Nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí územní samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci. (...) Při jejich přijímání se uplatňují postupy právní a odborné (zákonná pravidla pořizování a vydávání, odborná stanoviska a posudky, zejména v rámci VVURÚ, atp.), konečnou fázi lze označit za politickou, neboť ZÚR a jejich aktualizace schvaluje a vydává zastupitelstvo kraje (§ 41 odst. 2 stavebního zákona). Zastupitelstvo kraje jako samosprávný orgán tak při schvalování ZÚR či jejich aktualizace projevem své vůle předurčuje podobu kraje jako územně-samosprávného celku. Nejvyšší správní soud již dříve konstatoval v rozsudku ze dne 2. 6. 2011, č. j. 2 Ao 3/2011 – 150 (byť k územním plánům): „Volba konkrétní podoby využití určitého území nebude výsledkem ničeho jiného než určité politické procedury v podobě schvalování územního plánu (zde AZÚR), v níž je vůle politické jednotky, která o něm rozhoduje, (...) omezena, a to nikoli nevýznamně, požadavkem nevybočení z určitých věcných (urbanistických, ekologických, ekonomických a dalších) mantinelů daných zákonnými pravidly územního plánování. Uvnitř těchto mantinelů však zůstává vcelku široký prostor pro autonomní rozhodování příslušné politické jednotky.“ (...) Nejvyšší správní soud konstatuje, že se městský soud návrhovým bodem nazvaným jako „Rozpor se zásadou proporcionality“ zabýval zcela

dostatečným způsobem a v rozsahu odpovídajícím tomu, jak jej stěžovatelé uplatnili. Na tomto místě Nejvyšší správní soud cituje části odůvodnění napadeného rozsudku, v nichž městský soud k předmětné námitce srozumitelným způsobem vyložil, že „... je opatření obecné povahy aktem právním, odborným, ale i politickým, jehož cílem je, aby byl zpracovatelem předložen politickému plénu, tj. zastupitelům, odborný návrh zamýšleného územního uspořádání, včetně vyhodnocení vlivu na udržitelný rozvoj území k jejich posouzení a případnému přijetí. Zastupitelstvo kraje pak jako politický orgán v rozsahu politiky územního rozvoje přijme či nepřijme OOP jako nástroj územního plánování vymezující zájmové oblasti daného kraje. V rozsudku ve věci sp. zn. 6 Ao 6/2010 NSS k námitce nepřiměřenosti konstatoval mj., že není nikdy možné zajistit rozvoj ku prospěchu všech za současné záruky dosavadních standardů života pro všechny, kterých se územní plány týkají. V procesu územního plánování dochází k vážení řady zájmů soukromých i veřejných a výsledkem pak musí být rozhodnutí o upřednostnění některých zájmů před jinými při zachování právem předvídané proporcionality a ochrany základních práv před svévolnými a excesivními zásahy. Obecné rozhodnutí o distribuci zátěže v rámci určitého území při zachování výše zmíněných zásad je politickou diskrecí konkrétního zastupitelského orgánu územní samosprávy a vyjadřuje realizaci práva na samosprávu, konkrétně jeho územního celku. Z uvedeného pak NSS dospívá k závěru, že nepřiměřené zásahy soudní moci do konkrétních, odůvodněných a zákonných věcných rozhodnutí území samosprávy by byly porušením ústavních zásad o dělbě moci a nabádá, aby se při hodnocení zákonnosti územně plánovací dokumentace soud řídil zásadou zdrženlivosti a ke zrušení územně plánovacího opatření obecné povahy přistoupil, jen pokud došlo k porušení zákona v nezanedbatelné míře, respektive v intenzitě zpochybňující zákonnost posuzovaného řízení a opatření jako celku. K tomu zdejší soud připomíná, že se NSS takto vyjadřoval při přezkumu, jehož předmětem nebyly ZÚR, ale územní plán, tedy nižší nástroj územního plánování, a že se jednalo rovněž o řešení otázky paralelní vzletové dráhy, kde byl okruh navrhovatelů částečně shodný s nyní projednávanou věcí.“

46. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publ. pod č. 968/2006 Sb. NSS, rovněž vyplývá, že „[H]ledat a nalézat (...) rovnováhu při funkčním využití a zachování území je, po vyslechnutí dotčené veřejnosti, úkolem orgánů činných na úseku územního plánování a územního řízení. Do takto získané rovnováhy, tedy rozumného řešení získaného zákonným postupem, nepřísluší Nejvyššímu správnímu soudu (ani krajským soudům rozhodujícím ve správním soudnictví – pozn. soudu) věcně zasahovat.“
47. K územnímu plánu samotnému rozšířený senát Nejvyššího správního soudu uvedl ve svém usnesení ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, bod 47-49 následující: „Územní plán reguluje možné způsoby využití určitého území. V tomto smyslu představuje významný, byť ve své podstatě spíše nepřímý zásah do vlastnického práva těch, jejichž nemovitosti tomuto nástroji právní regulace podléhají, neboť dotčení vlastníci mohou své vlastnické právo vykonávat pouze v mezích přípustných podle územního plánu. Znamená to především, že jsou omezeni v tom, co se svým pozemkem či stavbou do budoucna mohou činit, na přípustné varianty využití jejich nemovitostí, jež vyplývají z územního plánu. V tomto smyslu může územní plán představovat zásadní omezení ústavně zaručeného práva vlastnit majetek (čl. 11 LZPS), jež je jedním ze základních pilířů, na nichž již po staletí stojí západní civilizace a její svobodný rozvoj. Zásahy do vlastnického práva proto musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. (...) Omezení v podobě územního plánu je v obecné rovině uvedené podmínky schopno zpravidla splňovat. V první řadě má v principu

legitimní důvody – územní plánování je prostředkem k harmonizaci poměrů na území jím regulovaném a umožňuje sladit veřejný zájem (včetně veřejného zájmu přesahujícího dimenze regulovaného území) s individuálními zájmy týkajícími se daného území. Znamená to tedy, že vlastníci dotčení územním plánováním jsou zásadně povinni – za předpokladu, že i další shora uvedené podmínky budou splněny – strpět i bez svého souhlasu omezení, která pro ně vyplývají z územního plánu, nepřesáhnou-li určitou míru, v rámci níž lze taková omezení po každém vlastníku bez dalšího spravedlivě požadovat (spravedlivou míru). (...) V některých případech dosažení ústavně legitimních a zákonem stanovených cílů územního plánování nebude možné dosáhnout způsobem, který by se každého jednotlivého z vlastníků pozemků a staveb na územním plánu regulovaném území dotkl toliko ve spravedlivé míře; v takovém případě je přípustný i zásah přesahující tuto míru, přičemž ani zde k jeho provedení není nutný souhlas dotčeného vlastníka. Přípustnost takového zásahu i proti vůli vlastníka je dána jeho ústavně legitimním a zákonem stanoveným cílem a splněním dalších podmínek, jejichž komplex lze souhrnně označit za zásadu subsidiarity a minimalizace takového zásahu (zásadou subsidiarity a minimalizace zásahů do vlastnických a jiných věcných práv při tvorbě územního plánu musí být, jak výše uvedeno, ostatně vedena veškerá omezení vyplývající z územního plánu, tedy i omezení nepřesahující spravedlivou míru; v opačném případě by se jednalo o ústavně nepřípustný, neboť v rozporu s čl. 4 odst. 4 LZPS jsoucí zásah).“

48. K charakteru územního plánu se vyjádřil i Ústavní soud v nálezu ze dne 12. 5. 2020, sp. zn. III. ÚS 709/19, když uvedl, že „územní plán je „společenskou dohodou“ o využití území lidmi, kteří v něm žijí, přičemž ve schváleném územním plánu se projevuje zájem obce na rozvoji území, který v sobě nutně zahrnuje i sumu soukromých zájmů obyvatel obce vyjádřených skrze jimi volené zastupitele, včetně zájmu např. na zachování prostředí, v němž žijí (a tím i uchování hodnoty nemovitostí v jejich vlastnictví), v relaci k zalidněnosti, zastavitelnosti obce, krajinnému rázu, životnímu prostředí atd. Každý územní samosprávný celek, včetně obce, se totiž vyznačuje nejen územním základem, ale též základem (prvkem) osobním (Weyr, F., Československé právo ústavní. Praha: Melantrich, 1937, s. 58; Kopecký, M. Právní postavení obcí a krajů – základy komunálního práva. 2. vyd. Praha: Wolters Kluwer, 2017, s. 92 an.). Pod pojmem samosprávy se pak rozumí správa vlastních záležitostí svazu (Hoetzel, J. Československé správní právo. Část všeobecná. Praha: Melantrich, 1934, s. 159, s. 161), v tomto případě tedy obce, a to ve prospěch občanů. Hájení zájmů občanů obce na různých úsecích veřejné správy náleží ke smyslu existence obcí jako základních územních samosprávných celků, které jsou územními společenstvími občanů (čl. 100 odst. 1 Ústavy). To v předmětné věci platí tím spíše, že z předmětu a cílů územního plánování vymezeného stavebním zákonem vyplývají pro futuro meze povoleného výkonu ústavně zaručeného vlastnického práva (čl. 11 odst. 1 Listiny), neboť se nástroji územního plánování rozhoduje o budoucím způsobu využití území (Kocourek, T. Omezení vlastnického práva k pozemkům ve prospěch ochrany životního prostředí. Praha: Leges, 2012, s. 59).“
49. Dále Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 2. 2. 2011, č. j. 6 Ao 6/2010-103, publ. pod č. 2552/2012 Sb. NSS, bod 29, uvedl, že „[V] procesu územního plánování není nikdy možné zajistit rozvoj ku prospěchu všech za současné záruky dosavadních standardů života pro všechny, kterých se to týká. Mnohdy je rozhodnutí pro určité osoby nepřijemné, ale to neznamená, že by bylo nezákonné.“
50. Veden těmito judikatorními závěry posuzoval soud další návrhové body návrhu navrhovatele.
51. Návrhové body týkající se pozemků I shledal soud nedůvodnými.

52. Pozemky X. se nacházejí v západní části obce K. a územním plánem (viz výkres č. 2) byly některé z nich v celém svém rozsahu zařazeny do ploch smíšených nezastavitelného území – krajinná zeleň a zbytek z nich byl zařazen z části do ploch smíšených nezastavitelného území – krajinná zeleň a ve zbytku do zastavitelné plochy Z01 (hranice plochy Z01 totiž nekopíruje zcela hranice pozemků).
53. Ust. § 25 stavebního zákona stanoví, že územně plánovací podklady tvoří územně analytické podklady, které zjišťují a vyhodnocují stav a vývoj území a územní studie, které ověřují možnosti a podmínky změn v území; slouží jako podklad k pořizování politiky územního rozvoje, územně plánovací dokumentace, jejich změně a pro rozhodování v území.
54. Podle § 30 odst. 1 stavebního zákona územní studie navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí.
55. Navrhovatel v procesu přijetí územního plánu i v projednávaném návrhu namítl, že pozemky X. měly být zahrnuty do zastavitelné plochy, kdy územním plánem zvolený způsob využití pozemků X. je v rozporu se zpracovanou územní studií K. – západ, aniž by bylo zdůvodněno, proč se odpůrkyně od studie odchýlila.
56. Odpůrkyně k této námitce na str. 48 textové části územního plánu uvedla: „Obec Kyšice nemá zdaleka využity stávající zastavitelné plochy a další navyšování těchto ploch zejména s ohledem na aktuální zvýšení ochrany ZPF není reálné ani koncepční. Nový územní plán nemění stav v území: Předmětné pozemky jsou zařazeny do nezastavitelných ploch již v platném ÚP z r. 2004 ve znění změny z r. 2010, tj. znění, které je platné 9 let. Poslední znění ÚP bylo řádně projednáno pořízeno dle platných předpisů. Namítající měl možnost v této věci jednat, ale neučinil tak ani během následujících 9 let. Návrh ÚP pouze přebírá plochy, které tak již byly vymezeny v předešlém ÚP, tj. vlastníkovi pozemků nevzniká žádná újma s ohledem na platný územní plán. Územní plán je nadřazený závazný dokument a právní podklad, na rozdíl od územní studie, která zpřesňuje vybrané lokality této nadřazené dokumentace, není závazná, ale slouží jako neopominutelný podklad pro územní rozhodování. Pokud část ÚS není v souladu s ÚP, pak se tato část nepoužije. Zmíněná ÚS byla v rámci vyhodnocení využitelnosti shledána jako nedostatečná z hlediska vymezení veřejných prostranství a v rámci ÚP bude doplněna podmínka nové ÚS, která bude řešit také stávající rozsah území dle aktuálně platné ÚPD.“
57. Předně je tedy nutno vyvrátit návrhovou námitku, že odpůrkyně neuvedla, proč se odchýlila od zpracované územní studie, jak vyplývá z citovaného odůvodnění územního plánu. Dále je nutno poukázat na to, že územní studie je jedním z územně plánovacích podkladů, které ověřují možnosti a podmínky změn v území (srov. ust. § 25 stavebního zákona). Jako taková je podkladem nezávazným (srov. bod 48 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2017, č. j. 1 As 299/2016-59, nebo rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2016, č. j. 3 As 263/2015-38, nebo ze dne 24. 3. 2016, č. j. 2 As 295/2015-83). Ač je územní studie podkladem nezávazným, a je tudíž právem zastupitelstva obce se od jejích závěrů odchýlit, musí být taková změna v názoru zastupitelstva obce dostatečně odůvodněna (srov. rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 16. 12. 2014, č. j. 50 A 15/2014-50, publ. pod č. 3212/2015 Sb. NSS).
58. Odpůrkyně dále odůvodnila odchýlení se od územní studie na str. 23 odůvodnění územního plánu: „Rozsáhlá plocha Z01 je vymezena na západním okraji obce a do stávající podoby a rozlohy

byla již redukována změnou předešlého platného územního plánu. Lokalita je dopravně dostupná z přilehlé stávající místní komunikace a silnice III. třídy. Podmínkou pro možnost umístování staveb v této lokalitě je zpracování a zaevidování územní studie, která nahradí stávající studii řešící tuto plochu (studie „K. západ“, zpracovaná v roce 2008 firmou Projectstudio08), která je v současné době negativně vyhodnocena s ohledem na soulad s územním plánem a aktuální legislativou.“

59. Je tedy zřejmé, že odpůrkyně si byla územní studie vědoma, a přesto se od ní odchýlila s odůvodněním, že územní studie byla zpracována již před změnou původního územního plánu, která pozemky X. zařadila do nezastavitelných ploch stejně jako nyní posuzovaný územní plán, tudíž v zařazení pozemků do zastavitelných ploch nedošlo k žádné změně. Dále odpůrkyně uvedla, že studie není v souladu s územním plánem ani aktuální legislativou. Takové zdůvodnění odchýlení se od zpracované územní studie považoval soud s ohledem na její nezávaznost a na to, že pozemky X. byly do nezastavitelných ploch zařazeny již změnou původního územního plánu, k níž došlo po zajištění této studie za dostatečné. Navíc samotný rozpor územního plánu s nezávaznou územní studií nezákonnost územního plánu založit nemohl, kdy, jak je vyloženo ve vztahu k ostatním návrhovým bodům, soud neshledal, že by do práv navrhovatele územním plánem bylo zasaženo nepřiměřeně důvodům zvoleného řešení.
60. Argumentoval-li navrhovatel tím, že pozemky X. byly do nezastavitelných ploch zařazeny v rozporu se skutečným stavem, pak jde o námitku nedůvodnou, protože podle zápisu v katastru nemovitostí žádný z pozemků X. zastavěn není a navrhovatel ani netvrdí, že by disponoval ve vztahu k pozemkům X. územním rozhodnutím. Návrhová argumentace odkazující na to, že v minulosti šlo o pozemky stavební (na rozdíl od současnosti), které byly zastavěny (na rozdíl od současnosti), nemůže být pro posouzení zákonnosti posuzovaného územního plánu relevantní. Uváděl-li navrhovatel v návrhu, že nabyt z části zastavěné pozemky a očekával, že je bude moci v budoucnu zastavět, je takové jeho tvrzené očekávání vyvráceno jednak tím, že žádný z pozemků I zastavěn není a zastavitelným nebyl ani podle původního územního plánu ve znění jeho změny.
61. Dále navrhovatel brojil proti nahodilé hranici zastavitelné plochy Z01 ve vztahu k jeho pozemkům, kdy argumentoval existencí jednoho funkčního celku pozemků, vhodností pozemků k zastavění z důvodu veřejné infrastruktury a návaznosti na zastavěné plochy požadavkem na respektování hranic pozemků, absencí veřejného zájmu na takovém rozdělení pozemků co do jejich funkčního využití. Navrhovatel měl za nedostatečně relevantní argument odpůrkyně, že v zařazení pozemků X. nedošlo oproti původnímu územnímu plánu ve znění jeho změny k jakékoli úpravě, a to proto, že sporný územní plán nebyl novelizací původního, ale novým územním plánem. Navrhovatel poukázal na plochy Z08 a Z10 nově územním plánem vymezené jako zastavitelné, což vylučuje argumentaci odpůrkyně, že nejsou využity stávající zastavitelné plochy, proto nebudou vymezovány nové.
62. Podle ust. § 43 odst. 1 první věta stavebního zákona platí, že územní plán stanoví základní koncepci rozvoje území obce, ochrany jeho hodnot, jeho plošného a prostorového uspořádání, uspořádání krajiny a koncepci veřejné infrastruktury; vymezí zastavěné území, plochy a koridory, zejména zastavitelné plochy, plochy změn v krajině a plochy přestavby, pro veřejně prospěšné stavby, pro veřejně prospěšná opatření a pro územní rezervy a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů.

63. V rozsudku ze dne 23. 5. 2013, č. j. 7 AOs 4/2012-31, uvedl sedmý senát Nejvyššího správního soudu, že „[P]řevzetím regulace do nové úpravy na sebe pořizovatel územního plánu bere odpovědnost, že i nadále vyhovuje zákonným požadavkům a zároveň umožňuje i její přezkum v mezích příslušných procesních lhůt. Opačný přístup by vedl k absurdním důsledkům, a to konzervaci původních poměrů a možnosti přejmout jakoukoliv předchozí úpravu, byť nezákonnou, bez možnosti jejího pozdějšího přezkumu.“
64. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 8. 2020, čj. 6 As 141/2019-64, publ. ve Sb. NSS pod č. 4077/2020, nejsou subjektivní práva navrhovatele – vlastníka dotčeného pozemku - dotčena (§ 2 s. ř. s.), jestliže navrhuje zrušit změnu platného územního plánu ve formě opatření obecné povahy v situaci, kdy odpůrce napadenou regulaci přebíral z původního územního plánu, jenž je změnou upravován a navrhovatel před správními soudy tento původní územní plán nenapadl. V takovém případě by se totiž zrušením změny územního plánu na navrhovatelově právním postavení nic nezměnilo.
65. Je dále nutno zdůraznit, že „z žádné zákonné normy či normy práva ústavního nelze dovodit existenci subjektivního práva vlastníka nemovitosti, aby v rámci územně plánovací dokumentace byla tato nemovitost zahrnuta do určitého konkrétního způsobu využití. Nejvyšší správní soud si je pochopitelně vědom skutečnosti, že právo vlastnit majetek je právem ústavně zaručeným (viz čl. 11 Listiny základních práv a svobod), přičemž z podstaty tohoto práva (vyjádřeného tzv. „vlastnickou triádou“ – právo předmět vlastnictví držet, užívat, požívat jeho plody a užitky a nakládat s ním - § 123 občanského zákoníku) v sobě nepochybně implicitně zahrnuje i právo vlastníka předmět vlastnictví zhodnocovat. Tento atribut vlastnického práva však nelze vykládat tak, že by se vlastník takového zhodnocení mohl domáhat na jiných osobách, včetně veřejné moci. (Shodně též rozsudek NSS ze dne 28. 3. 2008, č. j. 2 Ao 1/2008 – 51). (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2008, č. j. 4 Ao 2/2008-42). Zároveň „[S]oudu tedy nepřísluší určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, zda je toto využití optimální, atd. Zcela pregnantně je úloha soudu při přezkumu územně plánovací dokumentace vyjádřena v rozsudku Nejvyššího správního soudu publikovaném pod č. 1462/2008 Sb. NSS, kde je uvedeno, že „soud brání jednotlivce (a tím zprostředkovaně celé politické společenství) před excesy v územním plánování a nedodržením zákonných mantinelů, avšak není jeho úkolem sám územní plány dotvářet.“ (srov. posledně citovaný rozsudek kasačního soudu).
66. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že funkční využití pozemků X. bylo převzato z původního územního plánu ve znění jeho změny, avšak toto nezprostilo odpůrkyni povinnosti zajistit, aby nové koncepční řešení odpovídalo zákonným požadavkům. Jinými slovy nebyl pro zvolené funkční využití dostatečný argument zachování funkčního využití vymezeného předchozím územním plánem, avšak jako jeden z argumentů využito býti mohlo. V posuzované věci navrhovatel ani jeho právní předchůdci proti tehdejšímu řešení, které bylo převzato do napadeného územního plánu, před správní soudy nebrijili.
67. K funkčnímu zařazení pozemků X. odpůrkyně na str. 47 a 48 odůvodnění územního plánu k námitkám navrhovatele uvedla: „Nový územní plán nemění stav v území: Pozemky p.č. X., X., p.č. X., X., p.č. st. X., p.č. X., X., X. – jsou zařazeny do nezastavitelných ploch již v platném ÚP z r. 2004 ve znění změny z r. 2010, tj. znění, které je platné 9 let. Poslední znění ÚP bylo řádně projednáno pořízeno dle platných předpisů. Namítající měl možnost v této věci jednat, ale neučinil tak ani během následujících 9 let. Návrh ÚP pouze přebírá plochy, které tak již byly vymezeny v předešlém ÚP, tj. vlastníkovu pozemků nevzniká žádná újma s ohledem na platný územní plán. Obec Kyšice nemá zdaleka využity zastavitelné plochy a další navyšování těchto ploch zejména s ohledem na ochranu ZPF se nejvíce jeví jako reálné. Pozemky p.č. st. X., st. X., X. jsou v návrhu ÚP

vymezeny jako stabilizované plochy „výroby a skladování“, tj. v souladu se stavem, který namítající popisuje. Je možné je využívat v souladu s funkčním vymezením této plochy. Předmětný ÚP nenavrhuje dělení pozemku p. č. X., ten byl takto rozdělen již v předešlém ÚP a vymezuje nějaký celek zastavitelného území s funkcí bydlení uzavřený kontinuální hranicí. Obecně lze konstatovat že v územním plánu lze dělit pozemky, protože ÚP řeší urbanistické celky, které mají většinou jinou hranici než je hranice pozemků, jedná se tedy o koncepci z hlediska urbanismu, nikoliv z hlediska hranic pozemků, jednalo by se pak o tzv. „pozemkový urbanismus“, který není cílem územního plánování.“

68. Je tudíž zřejmé, že odpůrkyně odůvodnila zvolenou koncepci jednak převzetím úpravy zvolené předchozím územním plánem, rovněž urbanisticky logickou plynulou linií západní hranice zastavitelné plochy Z01, dále nevyužitím stávajících zastavitelných ploch a ochranou zemědělského půdního fondu. Žádný z těchto argumentů navrhovatel nijak nezpochybňuje a soud je aprobuje. Navíc je z celkové situace území (viz výkres č. 1 územního plánu) zřejmé, že západní hranice zastavitelné plochy Z01, dělící pozemky parc. č. X. a X., plynuje, tudíž logicky, navazuje na severu a jihu na linii této zastavitelné plochy u sousedních pozemků. Takové odůvodnění zvoleného řešení samo o sobě obстоjí a nevykazuje žádné známky excesu či diskriminace.
69. Na tomto místě je nutno opětovně zdůraznit, že soud je při přezkumu územního plánu povinen rozhodovat v souladu se zásadou zdrženlivosti. „Stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování (...) proto zůstává činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. V rovině aplikace výše uvedeného postupu přezkumu opatření obecné povahy to znamená, že Nejvyššímu správnímu soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití či zda by nebylo výhodnější vymezit oblast klidu jinde, než je tomu v územním plánu současném.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publ. pod č. 968/2006 Sb. NSS).
70. Odpůrkyně ve vztahu k pozemkům X. argumentovala v soudním řízení správním ochranným pásmem produktovodu, nicméně neučinila tak v odůvodnění územního plánu. Z tohoto důvodu soud k této argumentaci nepřihlížel.
71. Argumentace týkající se jednoho funkčního celku pozemků zůstala v rovině tvrzení – pozemky X. totiž nesporně nejsou zastavěny a není tvrzeno, že by byly předmětem územního rozhodnutí. Skutečnost, že snad z historických důvodů jsou, pokud jde o jejich hranice zapsané v katastru nemovitostí, rozdrobeny na mnoho jednotlivých pozemků, na tom ničeho nemění. Pokud jde o požadavek, aby hranice zastavitelné plochy Z01 kopírovala hranice pozemků, pak tento se neopírá o žádný zákonný imperativ a soud aprobuje výše citované odůvodnění územního plánu, že „[o]becně lze konstatovat že v územním plánu lze dělit pozemky, protože ÚP řeší urbanistické celky, které mají většinou jinou hranici než je hranice pozemků, jedná se tedy o koncepci z hlediska urbanismu, nikoliv z hlediska hranic pozemků, jednalo by se pak o tzv. „pozemkový urbanismus“, který není cílem územního plánování.“ Uváděl-li navrhovatel, že se odpůrkyně nevypořádala s námitkou „obklíčenosti“ skladové haly nezastavěnými pozemky, pominul, že odpůrkyně v odůvodnění územního plánu uvedla: „Pozemky pč.st. X., st. X., X. jsou v návrhu ÚP vymezeny jako stabilizované plochy „výroby a skladování“, tj. v souladu se stavem, který namítající popisuje. Je možné je využívat v souladu s funkčním vymezením této plochy.“ Pokud navrhoval odkazoval na návaznost na zastavěné plochy, pak pozemky X. nesousedí s žádným zastavěným pozemkem s výjimkou předmětné skladovací haly na pozemcích parc. č. X., X. a X., která zjevně nemá žádnou

souvislost s logickou urbanistickou hranicí sídelního útvaru odpůrkyně, jež může být legitimním veřejným zájmem jako „společenské dohody“ o využití území, slovy Nejvyššího správního soudu ve výše uvedeném rozsudku. Pokud měl navrhovatel na mysli návaznost pozemků I na pozemky zastavitelné, nikoli zastavěné, pak této argumentaci nelze přisvědčit, protože by vedla k tomu, že by za zastavitelný měl být určen každý pozemek sousedící se zastavitelným pozemkem.

72. Ani fakt, že územním plánem byly vymezeny vedle zastavitelné plochy Z01 i plochy Z08 a Z10, neznámá, že by vymezení hranic plochy Z01 bylo excesivní. Soud poukazuje na to, že i plochy Z08 nebo Z10 (stejně jako Z01) jsou ohraničeny urbanisticky logickou, kontinuální, hranicí, která, což se zdůrazňuje, vede často mimo hranice pozemků (např. hranice zastavitelné plochy Z08 dělicí pozemky parc. č. X. nebo X.). Urbanistické řešení zvolené při stanovení linie hranic zastavitelných ploch tedy v případě plochy Z01 žádný exces nevykazuje a svévoli při jejím stanovení nenaznačuje. Odůvodnění odpůrkyně na str. 48 odůvodnění územního plánu, že navyšování zastavitelných ploch by bylo v rozporu s ochranou zemědělského půdního fondu a s rozsahem nevyužitých stávajících zastavitelných ploch soud aprobejuje, protože ho vykládá tak, že jde o argument, proč nelze rozšířit zastavitelné plochy i na celé pozemky X., kdy rozsah nevyužitých stávajících i nově vymezených zastavitelných ploch je dostatečný. Jako argument neobstojí ani „nově“ vymezené zastavitelné plochy Z08 a Z10, protože obě plochy Z08 a Z10 byly stejně jako plocha Z01 převzaty z původního územního plánu beze změny.
73. Nedůvodné je též návrhové tvrzení, že přes pozemek parc. č. X. je řešena dopravní obslužnost haly na pozemcích parc. č. X., X. a X., protože nejde o důvod zakládající nutnost změny funkčního zařazení pozemku – podle ust. § 18 odst. 5 stavebního zákona použité funkční zařazení pozemků umístění obslužné účelové komunikace nebrání. Ke skladovací hale na pozemcích parc. č. X., X. a X. soud dodává, že o žádnou její „segregaci“ (obklíčenost) nejde, neboť k ní podle ortomapy vede cesta přes pozemky parc. č. X., X., X., X., X., X., X., X. a X. Její dopravní obslužnost je tedy zajištěna, rovněž se v její těsné blízkosti nachází manipulační plocha a hranice zastavitelné plochy je od haly vzdálena max. 30 m. Je na místě doplnit, že nemožností zřídit komunikaci a manipulační plochu sloužící této skladovací hale ve svých námitkách v řízení předcházejícím vydání napadeného územního plánu navrhovatel neargumentoval, tudíž se k této otázce odpůrkyně nemusela v odůvodnění územního plánu vyjadřovat (na str. 23 odůvodnění územního plánu však odpůrkyně přesto uvedla: „*Lokalita je dopravně dostupná z přilehlé stávající místní komunikace a silnice III. třídy.*“), v posouzení námitky pochybit a ani soud k této návrhové argumentaci nemusel přihlížet.
74. Navrhovatel dále namítal, že koridor technické infrastruktury T02 nebyl v části zasahující do pozemků X. zúžen tak, jak to bylo provedeno v ploše Z13, přičemž tento postup považoval za diskriminační.
75. Na str. 21 a 22 textové části územního plánu byl určen koridor technické infrastruktury T02 pro vzdušné elektrické vedení za účelem realizace rozvojového záměru vzdušného elektrického vedení ZVN (400 kV Chrást- Přestice). Současně bylo stanoveno, že koridor je vymezen pro stavbu hlavní, související vedlejší stavby mohou být umístěny i s přesahem mimo tento koridor; v prostoru křížení s koridorem další technické infrastruktury a s koridorem dopravní infrastruktury nutno zohlednit a umožnit realizaci této technické infrastruktury a dopravní infrastruktury.
76. Soud z výkresu č. 3 územního plánu zjistil, že koridor technické infrastruktury T02 zasahuje

pozemky X. pouze marginálně v severozápadní části, když se dotýká pozemku parc. č. X. (soud ponechává stranou, že koridor zasahuje maximálně do poloviny tohoto pozemku, který má celkovou výměru 89 m²). Z grafické části vyplynulo, že tento byl vymezen z důvodu rozvojového záměru elektrického vedení ZVN 400kV Chrást-Přeštice. Odpůrkyně odůvodnila vymezení předmětného koridoru na str. 48 odůvodnění územního plánu takto: „Koridor T02 je vymezen z nadřazené dokumentace: zásady územního rozvoje Plzeňského kraje. Povinností územních plánů obcí je tyto koridory převzít a zpřesnit dle podrobnějších podmínek v území. Zpřesnění je možné z důvodu střetu se zastavěným územím, zastavitelnými plochami, případně dle konkrétních podmínek, pokud musí projít přes zastavitelné plochy. Koridor byl v tomto smyslu zpřesněn v ploše Z13 po konzultaci se společností Čeps a.s. z důvodu, že v této ploše zasahuje nejen do zastavitelného území, ale i do platného územního rozhodnutí vlastníků pozemků. Dle informací Čeps a.s. vychází šířka koridoru z praktických zkušeností realizace z předešlých let, kdy potřebují vymezenou šířku pro případnou úpravu trasy dle konkrétních podmínek.“ Soud se s tímto odůvodněním plně ztotožňuje. Odpůrkyně dostatečně konkrétně uvedla, proč je koridor vymezen ve zvolené šíři, i proč je v ploše Z13 zúžen, přičemž toto zdůvodnění bylo založeno na legitimních a racionálních důvodech. Z textové části územního plánu vyplývala existence územního rozhodnutí zatěžujícího plochu Z13 a tato byla soudu známá i z jeho úřední činnosti (viz řízení vedené před zdejším soudem pod sp. zn. 59 A 2/2020) a u ploch navazujících na plochu Z13 na jihu obce Kyšice je průběh koridoru zjevně dán jednak nutností navázat na koridor na ploše Z13 a stávající trasu vedení s omezeními ze severu zastavěným a zastavitelným územím obce. Zde soud odkazuje na k důkazu konstatovanou emailovou komunikaci ze dne 9. 1. 2019 na čl. 60 soudního spisu, která popisuje, že koridor T02 byl zpřesněn na ploše Z13 podle územního rozhodnutí na stavbu areálu a na navazujících jižních plochách obce vzhledem k vymezeným zastavitelným plochám a stávající trasu vedení. Soud dále z vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 2. 11. 2018, č. j. PK-RR/4687/18, ověřil, že koridor T02 byl součástí Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje. Postup odpůrkyně vůči navrhovateli tak nebylo lze hodnotit jako diskriminační. Přípomínka společnosti ČEPS, a.s., byla obsažena ve správním spisu pod sp. zn. 672/18/18000 ze dne 26. 7. 2018, a Zásady územního rozvoje Plzeňského kraje vymezení předmětného koridoru skutečně obsahovaly.

77. Pokud se pak týče námitek stran převzetí tohoto koridoru ze Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje, uvádí soud následující. Podle ust. § 36 odst. 1 stavebního zákona platí, že zásady územního rozvoje vymezí koridory nadmístního významu a stanoví požadavky na jejich využití, zejména plochy nebo koridory pro veřejně prospěšné stavby. Ustanovení § 36 odst. 5 stavebního zákona stanoví, že zásady územního rozvoje jsou závazné pro pořizování a vydávání územních plánů, regulačních plánů a pro rozhodování v území. Dle ust. § 43 odst. 1 stavebního zákona územní plán vymezí koridory pro veřejně prospěšné stavby a stanoví podmínky pro využití těchto ploch a koridorů. Ustanovení § 43 odst. 3 stavebního zákona normuje, že územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce zpřesňuje a rozvíjí cíle a úkoly územního plánování v souladu se zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje. Podle ust. § 53 odst. 4 písm. a) stavebního zákona přezkoumá pořizovatel soulad návrhu územního plánu zejména s politikou územního rozvoje a územně plánovací dokumentací vydanou krajem.
78. Soud předepisuje, že Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 21. 10. 2009, č. j. 6 Ao 3/2009-76, publ. pod č. 2201/2011 Sb. NSS, uvedl, že „[P]ožadavek proporcionálního vztahu mezi veřejným zájmem na odstranění dopravní závady v obci a soukromým zájmem vlastníka

pozemků zahrnutých do koridoru dopravní infrastruktury je naplněn, pokud je územní plán vymezující takový koridor v souladu s nadřazenou závaznou územně plánovací dokumentací a současně respektuje-li omezení plynoucí z rozhodnutí orgánů státní správy v oblasti státní památkové péče.“ (důraz přidán zdejší soudem). V tomto rozsudku Nejvyšší správní soud rovněž vysvětlil, že „[P]rávě provedený rozbor závaznosti jednotlivých úrovní územně plánovacích dokumentací znamená v posuzovaném případě, že odpůrce byl povinen v územním plánu obce zachytit koridor D46, který vymezuje územní plán VÚC. Odpůrce musel vymezení koridoru D46 respektovat, nemohl koridor D1 vymezit vně koridoru D46, ani jej nemohl ne vymezit (ponechat silnici II/151 na východním okraji Kunžaku ve stávajícím stavu s tím, že vymezení koridoru pro obecně prospěšnou stavbu - úpravu trasování silnice - doplní později), neboť v obou případech by jeho návrh územního plánu obce byl v rozporu s nadřazenou dokumentací, což by znamenalo nemožnost jeho schválení. Odpůrce tak měl ke zvážení pouze dvě možnosti: buď územní plán schválit při respektování vymezení koridoru D46, nebo schválení územního plánu odložit na dobu, kdy dojde k přijetí zásad územního rozvoje Jihočeského kraje, jež by mohly přinést odlišné vymezení koridoru pro úpravu předmětné silnice (v návrhu zásad označován kódem D38). Takové rozhodnutí je však rozhodnutím zcela politickým a přísluší jedině zastupitelstvu dané obce. Odpůrce se rozhodl pro první z nastíněných variant a Nejvyšší správní soud není nikterak oprávněn tuto jeho volbu přezkoumávat; obdobně se ostatně již Nejvyšší správní soud vyjádřil ve shora cit. rozsudku č. j. 2 Ao 4/2008 - 88.“ Napadený územní plán nevykazoval žádnou nezákonnost v části vymezení koridoru T02, protože vymezení koridoru plně odpovídalo Zásadám územního rozvoje Plzeňského kraje. Zákon nestanoví, že by koridor nesměl být z nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě Zásad územního rozvoje převzat, nýbrž to, že územní plán v souvislostech a podrobnostech území obce má zpřesnit a rozvinout cíle a úkoly územního plánování v souladu se Zásadami územního rozvoje kraje a s politikou územního rozvoje, což je nutno vyložit tak, že ke zpřesnění a rozvinutí má dojít tam, kde je to objektivně možné (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 8. 9. 2020, č. j. 59 A 2/2020-191). Tato situace u koridoru T02 zasahujícího do pozemku parc. č. X. nenastala – vymezení koridoru nemohlo být zpřesněno, protože neexistoval podklad, podle něhož by k tomuto mohlo dojít.

79. Navrhovatel uplatnil totožné námitky i vůči vymezení koridoru T02 na pozemku X. a jemu odpovídající veřejně prospěšné stavbě. Ani tyto nebyly z výše uvedených důvodů opodstatněné (vymezení koridoru plně odpovídalo Zásadám územního rozvoje Plzeňského kraje, když neexistoval podklad, podle něhož by mohlo dojít k jeho zpřesnění).
80. Obdobné návrhové námitky směřovaly ke koridoru D01 a pozemku X.
81. Na str. 17 textové části územního plánu byl určen koridor dopravní infrastruktury – silniční doprava D01 za účelem realizace dopravního obchvatu obcí – silnice II. třídy, přičemž je nutno při realizaci zachovat či nahradit stávající dopravní prostupnost krajiny (silnice, cesty,...); koridor je vymezen pro stavbu hlavní, související vedlejší stavby mohou být umístěny i s přesahem mimo tento koridor; v prostoru křížení s koridorem technické infrastruktury nutno zohlednit a umožnit realizaci této technické infrastruktury.
82. Soud z výkresu č. 2 územního plánu zjistil, že koridor D01 skutečně pozemek II zasahuje. Odpůrkyně odůvodnila vymezení předmětného koridoru na str. 49 odůvodnění územního plánu takto: „Pozemek X. není v návrhu ÚP ani v platném ÚPO v zastavěném území ani zastavitelných plochách, není důvod pro zpřesňování koridoru. Trasa je takto navržena v krajské ÚPD včetně vymezení jako veřejně prospěšná stavba, návrh ÚP tuto trasu nenavrhuje, pouze přebírá. Vedení této trasy, včetně určení VPS, není třeba v návrhu ÚP odůvodňovat, protože o

tom již bylo rozhodnuto v ZÚRPK. Namítající nesouhlasí s vymezením koridoru D01, jeho rozsah je zbytečně široký, naddimenzovaný, v lokalitě Z13 je i tento koridor vymezen v podstatně menším rozsahu. Obdobně viz výše... jedná se o VPS ze ZÚRPK.“

83. Ve vztahu k pozemku X. a návrhovému bodu stran vymezení koridoru dopravní infrastruktury D01 dospěl soud k závěru, že ani tyto nebyly důvodnými.
84. Koridor dopravní infrastruktury D01 byl taktéž převzat z nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje (srov. str. 26 odůvodnění územního plánu): „[K]oridor silničního obchvatu obcí Kyšice, Dýšina a Chrást D01 a D02 je vymezen v šířce 100 metrů západně od obce. Územním plánem je zpřesněn v místě odpojení od stávající silnice II/180 v místě sjezdu dálničního přivaděče, a to s ohledem na stávající zástavbu obce. Kromě tohoto zpřesnění dle zastavěného území není koridor v řešeném území dále zpřesňován a to z důvodu, že v současné době neexistuje podklad, podle kterého by bylo možno po dohodě s dotčenými orgány a oprávněným investorem koridor zpřesnit a vymezit v proměnlivé šířce. Dotčený orgán (Krajský úřad Plzeňského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství) ve svém stanovisku naopak trvá na zachování koridoru v plné šíři. Ve vymezeném koridoru se však mohou umisťovat stavby a záměry, které neznemožní realizaci plánovaného obchvatu. Realizovat zde lze i stavby a zařízení dle platného územního rozhodnutí. Součástí již vydaného územního rozhodnutí na výstavbu v ploše Z13 je rovněž kruhová křižovatka v prostoru koridoru pro obchvat obce, zajišťující dopravní napojení lokality. Při návrhu obchvatu obce je nutné zohlednit a respektovat toto vydané územní rozhodnutí na kruhovou křižovatku.“ Soud ověřil, že z vyjádření Krajského úřadu Plzeňského kraje, odboru dopravy a silničního hospodářství, ze dne 17. 7. 2019, č. j. PK-DSH/7707/19, vyplynulo, že tento dotčený orgán trvá na zachování šířky koridoru dle Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje, neboť poloha přeložky silnice II/180 nebyla dosud umístěna územním rozhodnutím, pročez neexistoval podklad pro jeho zpřesnění. K převzetí rozsahu koridoru ze Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje soud odkazuje na odůvodnění tohoto rozsudku ve vztahu k vymezení koridoru T02. Pokud pak navrhovatel namítal, že byl diskriminován oproti vlastníkům pozemků v lokalitě Z13, když v této měl být předmětný koridor D01 zúžen, uvádí k tomu soud, že z grafické části územního plánu vyplynulo, že koridor dopravní infrastruktury D01 zde nebyl zúžen, a to stejně jako v pozemcích sousedících s pozemkem II. Do ploch Z13 zasahoval v menším rozsahu nikoliv z důvodu jeho zúžení, nýbrž z toho důvodu, že ploch Z13 se dotýkal pouze částečně na jejich východní straně. Tvrzení navrhovatele ohledně jeho diskriminace tedy nebylo důvodné – koridor D01 zde nebyl oproti pozemku X. zúžen a koridor T02 zde mohl být zúžen z důvodu existujícího územního rozhodnutí vztahující se k ploše Z13, což činí případ navrhovatele od vlastníka pozemků v ploše Z13 v podstatné okolnosti odlišným.
85. Argumentoval-li navrhovatel tím, že je irelevantní, zda je pro pozemek vydáno územní rozhodnutí (jako v ploše Z13) nebo ne (jako u pozemku X.), pak k tomu soud uvádí následující. Přiměřenost zásahu do práv vlastníků pozemků, na nichž byly zřízeny jednotlivé koridory, byla vyhodnocována již v řízení o Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje, proto jakékoli námítky proti územnímu plánu proti rozsahu tohoto koridoru jsou nepřipustné (srov. § 52 odst. 4 stavebního zákona). I kdyby odpůrkyně koridory zúžila podle požadavků navrhovatele, tato část územního plánu, pokud by znemožňovala realizaci koridoru obsaženého v Zásadách územního rozvoje, by se stala neaplikovatelnou a na dotčení sféry navrhovatele by se tak nic nezměnilo (srov. § 54 odst. 5 stavebního zákona). Nelze též přehlédnout, že důsledkem vymezení koridorů (viz str. 17 nebo 22 textové části územního plánu) je zákaz umisťování staveb, které by znemožnily realizaci uvažovaného záměru. Tento

zákaz může být samozřejmě citelný pro vlastníka zastavitelného pozemku určeného k zastavění, ale nijak fakticky neomezuje vlastníka nezastavitelného pozemku (jako je navrhovatel), který by tak jako tak na pozemek umístit stavbu nesměl. Z toho též vyplývá, že byl-li koridor vymezován na území, kde již umístěna byla (bylo vydáno územní rozhodnutí), musí být docílena minimalizace zásahu do takto umístěné stavby.

86. Pokud se jednalo o potenciální možnost vyvlastnění, již navrhovatel argumentoval, pak jeho práva jsou v tomto ohledu dostatečně chráněna v zákoně č. 184/2006 Sb., o odnětí nebo omezení vlastnického práva k pozemku nebo ke stavbě (zákon o vyvlastnění), ve znění pozdějších předpisů, zejména jeho ust. § 4 odst. 1, podle něhož lze vyvlastnění provést jen v takovém rozsahu, který je nezbytný k dosažení účelu vyvlastnění stanoveného zvláštním zákonem. Soud zdůrazňuje, že jakákoli účelovost či libovůle při stanovení obou koridorů na pozemku X. z obsahu spisu nevyplynula.
87. Ani návrhové body týkající se pozemků X. neshledal soud důvodnými.
88. Ve vztahu k pozemkům X. navrhovatel uvedl, že žádal, aby tyto byly zařazeny do zastavitelných ploch, neboť tyto ze severu tvoří souvislý funkční celek se zástavbou obce a navazují na existující rekreační oblast na východě a na plánovanou rekreační oblast Z18, kdy argumentace odpůrkyně dostatkem zastavitelných ploch neobstojí vzhledem k nově vymezeným zastavitelným plochám Z06 nebo Z08.
89. Soud ověřil z výkresu č. 2 územního plánu, že na severní straně pozemky X. navazují na plochy výroby a skladování. Na západní a východní straně pozemky X. sousedí se zemědělskými plochami a na jihu s plochou dopravní infrastruktury. Pozemky mají podélný tvar a nikterak nenavazují na centrální zastavěné území obce. Od plánované rekreační plochy Z18 pak pozemky X. odděluje stavba železniční trati, krajinná zeleň a místní komunikace. Od stávající rekreační plochy pozemky X. oddělují další zemědělské plochy a stavba železniční trati.
90. Odpůrkyně na str. 49 odůvodnění územního plánu k volbě funkčního využití pozemků X. a námitce navrhovatele uvedla toto: *„Obec Kyšice nemá zdaleka využity stávající zastavitelné plochy a další navyšování těchto ploch zejména s ohledem na ochranu ZPF není reálné ani koncepční. Tyto plochy jsou z hlediska koncepčního řešení a svého umístění pro výše uvedené funkční využití naprosto nevhodné. Nenavazují na žádné zastavitelné plochy podobného charakteru, pouze ze severu se dotýkají stabilizovaných ploch výroby. Jsou bez vazby na původní centrální sídelní strukturu.“*
91. Z toho vyplývá, že odpůrkyně logicky a srozumitelně vysvětlila, že pozemky navrhovatele jako zastavitelné nevymezila z důvodu nedostatku nevyužitých zastavitelných ploch a rozporu s koncepcí funkční i urbanistickou – pozemky nenavazují na zastavitelné pozemky s výjimkou severních ploch výroby a nemají vazbu na původní sídelní strukturu obce.
92. Soud tedy shledal, že odůvodnění určení funkčního využití pozemků X. bylo legitimní, logické a náležitě odůvodněné, protože nebylo lze shledat excesivní postup odpůrkyně v neprospěch navrhovatele.
93. Uváděl-li navrhovatel, že pozemky X. tvoří na severu souvislý funkční celek se zástavbou obce a navazují na existující a plánovanou rekreační oblast na východě, bylo toto tvrzení vyvráceno výkresem č. 2 územního plánu. Návrhová argumentace odkazující na nově vymezené zastavitelné plochy Z06 a Z08 nemůže vzhledem k jejich lokaci odlišné od pozemků X. obstát – jde totiž o plochy přímo navazující na sídelní strukturu obce a navíc

nejde o žádné “nově” vymezené zastavitelné plochy, protože byly převzaty z původního územního plánu ve znění jeho změny.

94. Dále navrhovatel brojil proti vymezení koridoru dopravní infrastruktury D05 a územní rezervy VR1 pro stavbu vysokorychlostní tratě na pozemcích X. Uvedl, že není dán žádný relevantní důvod pro stavbu další železniční tratě, a s ohledem na její ekonomickou náročnost nelze očekávat, že by někdy byla realizována. Návrh koridoru D05 ani nebyl jakkoliv relevantně zdůvodněn. (Argumentace navrhovatele stran jeho nesouhlasu s již provedenou stavbou železničního koridoru Plzeň – Praha nebyla v projednávané věci relevantní, neboť předmětem nynějšího soudního řízení byl napadený územní plán, nikoliv rozhodnutí opravňující ke stavbě předmětného koridoru).
95. Na str. 18 textové části územního plánu byl určen koridor dopravní infrastruktury – železniční doprava D05 za účelem realizace železničního propojení původní železnice a železnice nedávno zrealizované (železniční tunel) Prostorové uspořádání: při realizaci zachovat či nahradit stávající dopravní propustnost krajiny (silnice, cesty,...) koridor je vymezen pro stavbu hlavní, související vedlejší stavby mohou být umístěny i s přesahem mimo tento koridor; v prostoru křížení s koridorem technické infrastruktury nutno zohlednit a umožnit realizaci této technické infrastruktury.
96. Na str. 14 textové části územního plánu byl jako plocha územní rezervy vymezen koridor železniční dopravy VR1, propojující hranice SRN/ČR a Prahu: *„Koridor je převzat ze ZÚR Plzeňského kraje a je územním plánem redukován na šíři 300 metrů dle souhlasu Ministerstva dopravy, vydaného pro sousední katastrální území již před zpracováním tohoto územního plánu. Opodstatněním této šířkové redukce je rovněž fixace výsledné polohy tratě existencí železničního tunelu na severním okraji řešeného území.“* Na str. 40 bylo doplněno: *„Územním plánem Kyšice je jako územní rezerva vymezen koridor vysokorychlostní železniční tratě VR1, který je převzat ze ZÚR Plzeňského kraje a je územním plánem redukován na šířku 300 metrů dle souhlasu Ministerstva dopravy, vydaného pro sousední katastrální území již před zpracováním tohoto územního plánu. Opodstatněním této šířkové redukce je rovněž fixace výsledné polohy tratě existencí železničního tunelu na severním okraji řešeného území. Ve vymezené ploše územní rezervy nejsou přípustné stavby, které by znemožnily realizaci uvažovaného záměru, ani zásahy, které by území pro tento účel znehodnotily. Podmínkou pro prověření budoucího využití je prokázání aktuální potřeby vymezení zastavitelných ploch či spíše koridoru pro uvedený záměr. Aktuální potřeba tohoto vymezení musí být nejdříve posouzena a vymezena v Zásadách územního rozvoje Plzeňského kraje.“*
97. Soud z výkresu č. 3 územního plánu zjistil, že koridory D05 a VR1 skutečně pozemky X. zasahují.
98. Odpůrkyně vypořádala námitky navrhovatele na str. 49 odůvodnění územního plánu tak, že řešení bylo převzato ze Zásad územního rozvoje, kdy se jedná o krajské veřejně prospěšné stavby, jejichž význam je nadřazen soukromým zájmům. Vymezené koridory obecně stanovují plochu, ve které bude umístěna stavba většinou liniového charakteru podstatně menší šířky. Po umístění stavby a stanovení ochranného pásma je možné zbylé plochy využívat pro následně jiné vhodné funkce, tj. nejedná se o zastavitelné plochy, ani ochranná pásma. V takto vymezených koridorech není možné realizovat stavby, nebo činnosti, které by ztížily realizaci záměru pro konkrétní koridor určený, např. zemědělská činnost je v těchto plochách možná.
99. Soud z vyjádření Českých drah, a. s. ze dne 28. 8. 2018 č. j. 3569/2018-O32, a Krajského

úřadu Plzeňského kraje, odboru regionálního rozvoje, ze dne 2. 11. 2018, č. j. PK-RR/4687/18, ověřil, že zpřesnění koridorů D05 a VR1 nebylo možné. Námitky navrhovatele nemohly být opodstatněné ze stejných důvodů jako výše popsané námitky týkající se jiných koridorů a pozemků navrhovatele. Oba koridory D05 i VR1 byly převzaty z nadřazené územně plánovací dokumentace v podobě Zásad územního rozvoje Plzeňského kraje, které byly pro odpůrkyni závazné, kdy nebyl k dispozici žádný podklad, podle něhož by je mohla zúžit. Převzetím koridoru a rezervy tak odpůrkyně postupovala v souladu s právní úpravou a nedošlo k neodůvodněnému zásahu do vlastnického práva navrhovatele. Návrhová argumentace, že stavba další železniční tratě není potřebná ani důvodná nebo že nebude zrealizována, pomíjela, že tyto otázky spadaly do fáze řízení o Zásadách územního rozvoje kraje a v řízení o územním plánu již neměly místo.

100. Konečně k části návrhu uvozené jako „Závěr“ soud uvádí, že zde uvedené skutečnosti byly obecné a stěží bylo lze je považovat za návrhové body. Stejně obecně tedy soud k tam uvedeným tvrzením navrhovatele uvádí, že z územního plánu odpůrkyně je zřejmé, že nic nenásvědčuje tomu, že by její vůlí při výkonu práva na samosprávu bylo navrhovatele diskriminovat. Odpůrkyně srozumitelně v územním plánu vysvětlila, že má zájem rozšiřovat zastavitelné plochy jen ve stanoveném rozsahu tak, aby jejich hranice byly plynulé a aby měly souvislost se sídelní strukturou obce. Této urbanistické koncepci lze snadno porozumět, byť je ze zcela pochopitelných důvodů navrhovateli nelibá. Odpůrkyně má ústavní právo uspořádat poměry v obci podle svých představ, kdy vhodnost zvoleného řešení nepodléhá soudní ingerenci. Soud k námitkám navrhovatele nezjistil, že by odpůrkyně vůči navrhovateli při nezahrnutí jeho pozemků do zastavitelných ploch postupovala nedůvodně, nepřiměřeně, nešetrně, diskriminačně nebo svévolně, a to v situaci, kdy se na poměrech navrhovatele ničeho nezměnilo (nezastavitelné pozemky zůstaly nezastavitelnými, jejich režim měněn nebyl). Pokud jde o jednotlivé koridory, i zde soud k námitkám navrhovatele žádné pochybení odpůrkyně nezjistil – tyto byly převzaty ze závazné nadřazené územně plánovací dokumentace a pro jejich zpřesnění neměla odpůrkyně podklad (opět platí, že v poměrech navrhovatele se územním plánem nic nezměnilo, omezení daná koridory ho zatěžovala bez ohledu na územní plán z titulu nadřazené územně plánovací dokumentace). Z navrhovatelem odkazovaných rozsudků Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120, publ. pod č. 1910/2009 Sb. NSS, a ze dne 27. 9. 2005, č. j. 1 Ao 1/2005-98, publ. pod č. 740/2006 Sb. NSS, soud při svém rozhodování o návrhu vycházel, přičemž shledal, že limity těmito odpůrkyni stanovené byly dodrženy. Pokud pak navrhovatel argumentoval potenciálně možným jiným určením funkční využitelnosti svých pozemků, „[Z]de soudu nezbývá než zopakovat názor zaujatý již v prvním rozhodnutí věnovaném přezkumu územně plánovací dokumentace, tedy v rozsudku ze dne 18. 7. 2006, č. j. 1 Ao 1/2006-74, publikovaném pod č. 968/2006 Sb. NSS: „Stanovit funkční využití území a jeho rozvoj při splnění všech cílů a zásad územního plánování (srov. § 1 a § 2 stavebního zákona) proto zůstává činností, do které správní soudy mohou pouze minimálně zasahovat. V rovině aplikace výše uvedeného postupu přezkumu opatření obecné povahy to znamená, že Nejvyššímu správnímu soudu rozhodně nepřísluší přezkoumávat, zda by bylo pro určitý pozemek či území vhodnější zvolit ten či onen způsob funkčního využití či zda by nebylo výhodnější vymezit oblast klidu jinde, než je tomu v územním plánu současném.“ Jak vyplývá z uvedeného, není úkolem soudu, aby přezkoumával, zda je určitý způsob využití území koncepční či vhodný.“ (bod 37 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 9. 2010, č. j. 1 Ao 3/2010-161, publ. pod č. 2186/2011 Sb. NSS). Odpůrkyně dostatečně odůvodnila, proč dospěla ke zvolenému uspořádání poměrů na svém území napadeným územním plánem. Soud v tomto uspořádání neshledal žádné

znaky navrhovatelem tvrzené libovůle či diskriminace.

101. Soud dodává, že z metodického doporučení neučinil žádný skutkový závěr, kdy pro posouzení věci byl rozhodný územní plán a relevantní právní úprava. Doporučení ministerstva, nedovolával-li se žádný z účastníků dodržování ustálené správní praxe, nemohlo být pro rozhodnutí soudu právně významné.

VIII.

Rozhodnutí soudu

102. Pořizování územně plánovací dokumentace je komplikovaný proces, jehož výsledkem je konsensus mezi různými skupinovými a individuálními zájmy obyvatel přijatý v podmínkách konkrétní obce. Při přijímání tohoto konsensu je nutné dodržovat určité zákonné postupy, stanovené zejména stavebním zákonem a jeho prováděcími předpisy. Soudu tedy nepřísluší určovat, jakým konkrétním způsobem má být určité území využito, zda je toto využití optimální, atd. Soudní přezkum na tomto půdorysu musí být zdrženlivý. Tato zdrženlivost, vztahující se i k posuzování vhodnosti funkčního využití té které lokality, nebrání správním soudům posoudit, zda nejde o řešení ve vztahu ke konkrétní osobě zjevně nepřiměřené, nezdůvodnitelné či diskriminační, nejde o zjevný exces, šikanu apod.
103. Soud konstatuje, že neexistuje veřejné subjektivní právo jednotlivce na zařazení jeho pozemků do zastavitelného území. Skutečnost, že v územním plánu se nezmění účelové určení pozemku tak, aby na něm mohla proběhnout výstavba podle představ vlastníka pozemku, nemůže být kvalifikována jako nezákonnost, neboť je projevem procesu územního plánování, které je výrazem práva obce na samosprávu. Zásahy do vlastnického práva však musí mít zásadně výjimečnou povahu, musí být prováděny z ústavně legitimních důvodů a jen v nezbytně nutné míře a nejšetrnějším ze způsobů vedoucích ještě rozumně k zamýšlenému cíli, nediskriminačním způsobem a s vyloučením libovůle a být činěny na základě zákona. Všechny z uvedených kumulativních podmínek soud shledal v mezích návrhových bodů splněné, a proto nebyl důvod napadený územní plán rušit.
104. Odpůrkyně dospěla v územním plánu k logicky zdůvodněnému řešení uspořádání svého území. Soud neshledal, že by zvoleným způsobem regulace navrhovatele neúměrně nebo excesivně zkrátila v jeho vlastnickém právu k předmětným pozemkům a rovněž neshledal žádné porušení právních norem, pro něž by bylo nutné přistoupit ke zrušení napadeného územního plánu v navrhovatelem požadovaném rozsahu. Soud proto návrh na základě ust. § 101d odst. 2 věta druhá s. ř. s. zamítl.

IX.

Náklady řízení

105. Odpůrkyně ve vyjádření k návrhu uplatnila právo na náhradu nákladů řízení spočívajících v nákladech svého právního zastoupení s odůvodněním, že je malou obcí bez úředníků s právním vzděláním, kdy pořizovatelem územního plánu byl Magistrát města Plzně.
106. Navrhovatel v replice uvedl k nákladům řízení pro případ svého procesního neúspěchu, že pořizovatelem předmětného územního plánu bylo statutární město Plzeň. Pořizovatel se od počátku podílel na zpracování zadání a následně i návrhu napadeného územního plánu a také odpůrkyni předložil návrh rozhodnutí o námitkách navrhovatele. Je tedy zřejmé, že komplexní argumentaci pro odpůrkyni zpracovalo statutární město Plzeň. Odpůrkyně sama

vedla, že její procesní obrana je již předem definována obsahem napadeného územního plánu, kdy již ve fázi vypořádání se musel pořizovatel seznámit s relevantní judikaturou a právními normami, a proto za tohoto stavu věci považuje navrhovatel náklady řízení za zastoupení advokátem za neúčelné. Je to především pořizovatel, kdo by měl v tomto případě relevantním způsobem hájit zájmy odpůrkyně, přičemž pořizovatel je statutárním městem a nenáleží mu tak náhrada nákladů řízení za zastoupení advokátem. Tuto argumentaci zopakoval navrhovatel i při jednání soudu.

107. Při jednání soudu odpůrkyně uvedla s odkazem na rozsudky zdejšího soudu ze dne 4. 1. 2016, č. j. 59 A 6/2015-40, a ze dne 6. 2. 2018, č. j. 59 A 8/2017-63, že jako odpůrkyně ve sporu vystupuje obec, nikoli pořizovatel územního plánu.

108. O náhradě nákladů řízení účastníků rozhodl soud výrokem X. tohoto rozsudku na základě ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. Odpůrkyně měla ve věci plný úspěch oproti procesně neúspěšnému navrhovateli, proto je navrhovatel povinen nahradit odpůrkyni náklady řízení. Ačkoliv obecně platí, že žalovaný správní orgán nemá v případě procesního úspěchu nárok na náhradu nákladů řízení proti procesně neúspěšnému navrhovateli (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2015, č. j. 7 Afs 11/2014-47), v nyní projednávané věci bylo na místě uplatnit závěry plynoucí z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2013, č. j. 2 Aos 3/2013-36, či odpůrkyní odkazovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 As 146/2015-40, a procesně úspěšné odpůrkyni přiznat nárok na náhradu nákladů řízení, neboť tato je malou obcí nedisponující rozsáhlejším odborným aparátem, o čemž svědčí i ta skutečnost, že pořizovatelem napadeného územního plánu byl pro odpůrkyni Magistrát města Plzně, který pro odpůrkyní rovněž vykonává funkci pověřeného obecního úřadu (srov. ust. § 9 vyhlášky č. 388/2002 Sb., o stanovení správních obvodů obcí s pověřeným obecním úřadem a správních obvodů obcí s rozšířenou působností, platné a účinné ke dni vydání napadeného územního plánu – srov. ust. § 101b odst. 3 s. ř. s.). Odkazy odpůrkyně na judikaturu zdejšího soudu (rozsudky ze dne 4. 1. 2016, č. j. 59 A 6/2015-40, a ze dne 6. 2. 2018, č. j. 59 A 8/2017-63) byly též případné.

109. K argumentaci navrhovatele v replice soud uvádí, že z dikce ust. § 60 odst. 1 s. ř. s. vyplývá, že rozhodující je, zda byly náklady vynaloženy *důvodně*. Soud má za to, že podal-li navrhovatel proti odpůrkyni projednávaný návrh, měla odpůrkyně důvod se procesně bránit a vzhledem k tomu, že nedisponovala aparátem s právníckým vzděláním, zahrnovalo to i pověření zastupováním procesního profesionála, advokáta. Úkony provedené advokátem odpůrkyně zjevně vedly k uplatnění obrany odpůrkyně a nejednalo se o bezobsažná formální podání. Podle soudu tedy náklady právního zastoupení odpůrkyně byly důvodnými, jinak řečeno účelnými, náklady, které odpůrkyně musela v souvislosti se soudním řízením správním vynaložit, aby mohla úspěšně hájit svoji právní pozici v řízení. Na tom nic nemění, že obrana odpůrkyně byla definována obsahem napadeného územního plánu, protože odpůrkyně musela vzhledem k řízení, které proti ní zahájil navrhovatel, zkoncipovat a uplatnit konkrétní právní argumentaci reagující na sofistikované právní námítky, na nichž založil navrhovatel svůj návrh. Odpůrkyně se stěží mohla bránit jen odkazem na odůvodnění územního plánu, protože právě obsah tohoto odůvodnění byl navrhovatelovým návrhem zpochybňován.

110. Celkové náklady řízení odpůrkyní důvodně vynaložené ve výši 12 342 Kč byly tvořeny odměnou advokáta za tři úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení, sepis vyjádření k žalobě a účast u jednání soudu dle ust. § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d) a g) advokátního tarifu], tři paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300

Kč podle ust. § 13 odst. 4 advokátního tarifu, to vše zvýšené o daň z přidané hodnoty ve výši 21%.

111. Ke splnění povinnosti nahradit náklady řízení bylo navrhovateli určeno platební místo podle ust. § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o. s. ř.“), ve spojení s ust. § 64 s. ř. s. Lhůta k plnění nákladů řízení byla stanovena podle ust. § 160 odst. 1 in fine o. s. ř. ve spojení s ust. § 64 s. ř. s.
112. O náhradě nákladů řízení osob zúčastněných na řízení bylo rozhodnuto dle ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. výroky III až VI tohoto rozsudku, kdy osoby zúčastněné na řízení nemají na náhradu nákladů řízení právo, protože jim soud neuložil žádnou povinnost a zároveň neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, které by přiznání náhrady nákladů řízení odůvodňovaly.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů ode dne jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 14. července 2021

Mgr. Jaroslav Škopek v.r.
předseda senátu